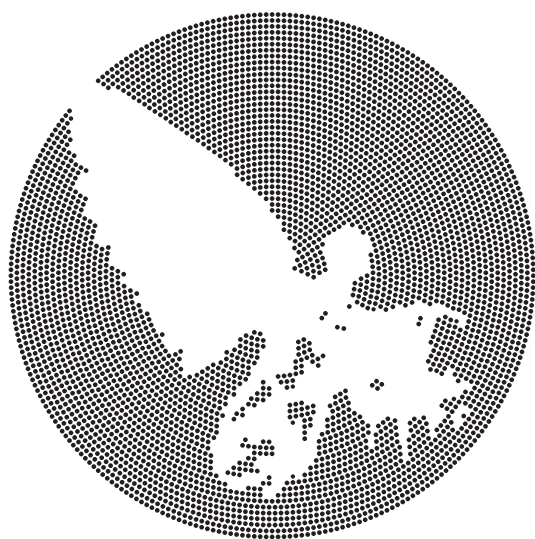

Kolektivní deník HaDivadla

střípky prožívání
pandemické reality
v zápisech od 13. ledna
do 2. dubna 2021

Deníkové zápisy kolektivu a tvůrčích spolupracovníků HaDivadla z prvních měsíců roku 2021. Doby prodchnuté skepsí i napjatým očekáváním, kdy způsob života už rok určovala pandemie covidu-19; kdy divadla stále nemohla hrát pro diváky a nevědělo se, jestli se to změní v řádu týdnů či měsíců; kdy už bylo možné plánovat živá pracovní setkání, přesto do poslední chvíle nebylo jisté, zda se opravdu uskuteční. Sdílený dokument jako jedno z virtuálních míst setkávání, plocha pro postupné skládání střípků prožívání pandemické reality. A nyní jako možnost ohlédnutí, které využíváme v adventním čase roku 2022.

13. ledna / středa / Anna S.

Ráno kafe a Vltava – prý klesající počet podchycených nakažených, ale země stále v pátém stupni PSA, a tedy kritickém stavu. Myslím na chodbu v hradištské nemocnici, co dnes asi pacienti měli ke snídani, kdo má jakou teplotu a tlak. Malá rozpolcenost duše. Vize a mise CEDu, cesta s Ivanem k Mirkovi – setkání na hodinu až čtyři, mít roušky či nemít, covidem jsme prošli, ale člověk neví. Od jednoho jednacího stolu přes dhal k druhému. Porada, co jak dál, zase něco nanovo, něco nastaro, něco dokola – ale hlavně, že i když jsme ze všeho unavení, umíme se společně zasmát. Někdo na nás čeká.

14. ledna / čtvrtek / Honza L.

Vstal jsem po 7.30, udělal si dechové cvičení Wima Hofa a zacvičil Pět Tibeťanů, s Elou jsme se nasnídali (chleba s máslem a čaj), potom se postupně vzbudily děti. Dopoledne jsem psal maily ohledně připravovaného představení v Bratislavě, potom výborný oběd „teriaky“, které dělala Lea, odpoledne dlouhá procházka se psem u Dunaje. Večer dokument a pak si chvíli zahrajem na nástroje no a pak vyčistit zuby, číst a spát. Čtu teď: od Jana Kopeckého *Antonin Artaud – Poslední z prokletých* a slovenský časák *Urob si sám*.

15. ledna / pátek / Matěj N.

Je překvapivé, že všechny události dne se společně propojily v síť, lineárně i rhizomaticky setkanou z bezpočtu drobných úhybů, úkoků, náhlých akcí zalomení činu jinam, než by to šlo „samo“, impulsů od druhých (i seběhlých bez očekávání), změn, adaptací, a barvy dohromady určovaly smysl, vůni, tón, úkoly, obal toho všeho, který teď už znehodnotit nelze, protože den se zazipoval, vymydil a skončil (v pravém slova smyslu už je fuč! v tuto chvíli, a tak hlavní plánovaný exces dne, tedy pokus namalovat naše kotě Milu v kontrolovaně ne antropomorfní a ne pastoralizované stylizaci oleji na dřevo [...vyšla z toho transcendentní reflexe jako od Der Blaue Reiter, toť permanentní modř...]), proběhl fakticky až nazítří, totiž mezi jednou a druhou po půlnoci, ale nechme tuto přesnost prosím být, stále je to před spánkem), – pomysli kdokoli, kdo zápis čteš – copak je to vážně překvapivé?

16. ledna / sobota / Natka F.

Dlouhé ráno, pod peřinou je pěkně teploučko, narozdíl od teploty pokoje mimo ni. Ranní rituál je vždy stejný, mazlení se s Terinou a poctivě pár Duolingo lekcí (snažím se naučit německy, ale občas přepnu na španělštinu a oprašuju to, co znám). Pak rychlá procházka, snídaně, sprcha a přípravy na výlet – něco malinko na jídlo pro radost, čaj do termosky, pamlsky pro pejsky a vrstvení. Venku je prý mínus šest stupňů, iPhone počasí dokonce říká, že real feel je mínus devět. Takže podvlíkačky, kalhoty, dvoje ponožky, tričko s dlouhým rukávem, mikina, bunda, čepice, šála, rukavice. A na poslední chvíli ještě rychle roušku do vlaku a náhubky pro pejsky. Vlak stíháme tak tak a přijíždíme do Bílovic. Všude je pořád ještě plno sněhu a zem je namrzlá. Vydáme se po žluté do kopce, dost prudkého kopce, kterého se očividně ostatní výletníci bojí, ale my ne. A proto šlapeme úplně sami, zatímco na vedlejší zelené je plno. Ten sníh a ten klid, to je krása. Pejsci běhají kolem nás, válí se ve sněhu a jsou šťastní. První zastávka na čaj je hned po prudkém kopci. Cesta nahoře má krásný výhled. A pak se vydáváme z kopce a sníh je uhlazený, protože po něm jezdí děti na saních a jsou tu i viditelné stopy po běžkách. Jenže já mám na sobě starý martensky s klouzavou podrážkou, takže cesta dolů je pro mě tak trochu smrtelná. Padám asi po páté, vždycky se smíchem, ale už mě bolí kostrč a mám mokrou vrchní vrstvu kalhot. Pod kopcem nás čeká Kaprálův mlýn a suché posezení. Čaj, sušené banány a sojový suk. To jméno mi něco říká. „Neměli jsme sem jet na soustředění s HaDivadlem?“ říká Mája. „Já myslím, že ne,“ odpovím. „Ale mohlo by to tady být fajn, je to tu moc hezký.“ Autobus z Ochozu nám jede asi za hodinu, zvedáme se! Cestou nás čeká ještě nejzajímavější část. Opatrně vystoupáme zasněžené lesní schodiště k jeskyni Stará Pekárna. Je v ní docela teplo, dokážu si představit, jak tu přečkávali zimu v pravěku. V Ochozu jsme včas, dokonce máme ještě 15 minut na cigárko před příjezdem autobusu. Pejsci po cestě usínají z únavy. Doma mě čeká horká sprcha a nový gauč.

17. ledna / neděle / Jakub K.

aaaaa, sedmý den odpočinku! :) – to víš, že jo... tos asi neměl tři děti, co už sou měsíce doma ;) Klasika, ráno se rozhejbat, jít nachystat snídani a nezakopnout u toho o nočník. Uvařit čaj a ajo vlastně, slíbil sem, že udělám oběd pro všechny. Jedeme totiž s klukama k našim a já slíbil mámě, že udělám oběd. Sestra zase bude dělat buchtu. Já vařím, ona peče. :) Navíc se máme všichni potkat na bobování u buku (kousek za Soběšicema).

Takže honem honem, ať to všechno stihnem. Jo, boloňská a noky, to pude...

Řeknu vám, voblict dva borce do zimních hadrů je dobrá rozcvička :)

Ale povedlo se a šup na sních!

Po hodině už byli voba vymrzlí a vybobovaní a hurá na oběd za babičkou. Sestra má za pár dní narozeniny, takže přišla po obědě popřát i babička s dědou, co bydlí přes ulici. Děti si hrají a dospělí kecaj o karanténách a rouškách a jak je všechno na hovno. Už je pozdě a jedem dom. Děti si daj večerníček, vyčistit zuby, pomodlit a spát. Já si du otevřít pivo a napsat HaDi kolektivní deník :-*

18. ledna / pondělí / Cyril D.

Pondělí 18. 1. 2021, asi 11.00, rád bych ještě spal, ale už to nejde, tak si jdu uvařit 2 kávy (Maryša není doma) a pomalu je srkaje, probírám dnešní předsevzetí: přečíst *Zed'*, naučit se 2 nové role, udělat si doma pořádek, podpořit synka ve video-vyučování, vypravit ho do restaurantu pro jídlo... Kluk vše zvládá sám a já v 17.00 shledávám, že nezvládám nic – snad večer ten naslibovaný deník. Ale příjemnější bude sepsat to až v úterý – vanektuju se kolegovi Maršálkovi do data a v redakci budou mít ten den dvojmo. Pouštím si z videa *Habsburkové: Soumrak bohů* a dávám si volno.

V úterý vstávám ukázněně v 9.40, Maryša furt nikde, tak jedu do HaDi na čtenou s Martinou Musilovou a Romanem Švandou, chceme si udělat do kapsy amatérsky Věru Linhartovou. Na zkoušce sdílíme světlou památku na Marka Pivovara, který nám zesnul minulý týden v Ostravě. A přejeme pozdravení Šimako Ludvíkovi, který statečně bojuje v Litomyšli s covidem. V kuchyňce se mě pokoušejí redakčně zneužít Fláva s Ukulem, obdrželi také jakési zadání od intendantní Aničky. Vidím to diktafonicky, k úlevě nás všech. Vracím se, kolo stále slouží, doma je navařeno – synek opět nelenil do restaurantu. Pouštím si film *1917*, je vynikající a drtivě dojímavý, trochu se obávám to veřejně shledat, ale taky bych uměl nakonstatovat hnid, a to bych byl blbec. Je 20.00, pustím si TV noviny, co zas s tím blbcem Trumpem, a dávám si volno. Miloši promiň a Aničko taky.

Hoj

19. ledna / úterý / Miloš M.

Milý deníčku!

Bývá zvykem se ti svěřovat před spaním. Ale mně se stalo, že jsem usnul, sotva jsem si sednul k psacímu zařízení. Takže dobré ráno! Vlastně dobrý večer. Je půl osmé večer. Úterý. V normálních časech bych teď už tři hodiny seděl v restauraci U Jedličky a hrál taroky. Jako každé úterý. Ale o tarokách, milý deníčku, možná někdy jindy.

U Jedličky je zavřeno. Otevřeno už ale mají v papírnictví, tam měli ještě v pondělí zavřeno. V pondělí jsem v šest ráno (ano, ještě za tmy) jel do Brna na výlet ke sv. Anně. Ve středu mám volat instalatérovi a panu Slavíkovi kvůli garáži. Příští úterý mám ve 13.45 zubaře a ten potřebuje nějaký papír od obvodní doktorky. Tam se asi zastavím v pátek cestou od neurologa. Nebo urologa? Nevím, ale mám to někde napsané na papírku. Podívám se po něm ve čtvrtek.

Potřeboval bych asi diář. Ale dnes jsem, milý deníčku, ani v jediném ze tří znovu otevřených papírnictví žádný ten úplně obyčejný, který potřebuju, nenašel. A ani stolní kalendář (tím mě zaukolovala moje milá žena). Měli jenom jeden a ten byl stejně přibližný jako ty zdobné diáře. Bylo na něm napsáno „pro starobní důchodce s radami, jak se bránit šmejdům“. Já chci obyčejný kalendář. A obyčejný diář. A tam si budu zapisovat, kdy mám být u kterého doktora, kdy přijde nějaký opravář, kdy pojedu do lázní, kdy jdu na masáž, kdy na pedikúru a kdy přijedou na návštěvu děti.

A možná, milý diářičku, možná přijde čas, že si tam zapíšu termín zkoušky, či představení v divadle. A, jenom si to představ, možná to už nebudu muset škrtat a přepisovat. Jenom mi dají vědět, já si to zapíšu, a ono to tak bude.

Dobrou noc ti přeje tvůj m.m.

A ještě básničku pro pěkné usínání:

Tak.

A je to.

Nesklizeno

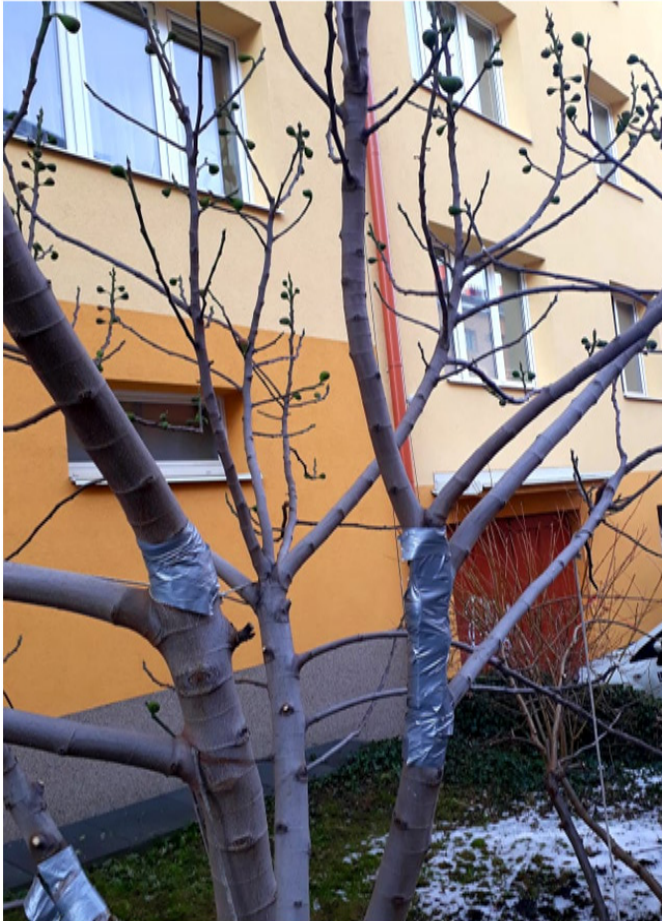
Nezoráno

Nezaseto

20. ledna / středa / Eva P.

Pro Kristapána, Ježíši, Panenko Skákavá, to jako já mám psát? Jo, nerouhej se a piš!!!

Nuž dobrá, ve 4.20 mě neúprosně budí budík. UF, díky za každé nové ráno... a kolotoč dnešního dne začíná. Dalších devět hodin zažívám opravdový fičák u pásové výroby. By jeden nevěřil, kolik (ne)zbytností člověk pro svoji krásu a dobrý pocit potřebuje (hihi, vedle na pásu jedou lubrikační gely). Jééé, jak já se těším na půlhodinovou pauzičku – zavolat dětem, jestli je vše v pohodě, najíst se a vyčůrat... NE, cígo opravdu nestihám :) – kručí mi v břiše a stroje jedoujedou. Ptám se mistrové, zda stroje zrychlily, nebo mi klesá produktivita, za B je správně. Je to fakt fičák, ale opět zajímavá karanténní zkušenost. Čímž zde skládám hold a čest všem stálým zaměstnancům této nejmenované firmy. Je 14.00, padla a jedu domů, JUPÍ!! Po téměř devítihodinovém pobytu pod zářivkami v hluku strojů se vystavuji slunci. Cestou stihnout pár slovíček na

Duolingo a nakoupit. Potkávám fikovník obsypaný plody, zaujala a pobavila mě fikaná údržba praskajících větví.

Ano, gafa do každé domácnosti... Doma mě vítají hladoví členové rodiny... pes, kanárek a dvě pubertální děti, které si opravdu nezvládnou ohřát kus žvance, který jsem jim včera připravila, no, co už... NAKRMIT, POKLIDIT a valíme dál. Od 16.00 sklad a holky z „My je v tom nenecháme“ (nestíhám a přicházím pozdě, nikdo se nezlobí a srdečně mě vítají). Stále třídíme sbírku pro lidi z řeckých uprchlických táborů. Brzy snad vyjede další dodávka. Jsme plné naděje. Přestože je dnes krásný a slunečný den, ve skladu je zima, tož do čaje přidáváme RUM, ale jen zlehýnka. V osm společná rodinná večeře (zde velký DÍK otci rodiny) v doprovodu písni

divadelního kanárka MAXIMA G. Horká koupel a teplá postel mi připomínají, jak krásné je mít domov a rodinu pospolu. Byl to krásný den, který končí se smíšenými pocity, co všechno jsem stihla a stihnout nezvládla. Život je krásný a nabízí tolik. Mějme se rádi, pečujme o sebe, pomáhejme si... A hlavně užívejme každičkého okamžiku. Být středem vesmíru...

Těším se na vás na všechny a vše, na viděnou v HaDivadle, rekvizitářka Eva. (...a zítra zase ve 4.20, zavři už ty oči...slyšíš, spi už...)

P.S. Vesmírné spojení proběhlo, brzy se mezi námi objeví další objevitel a možná to bude Hynek.

P.P.S. Alžírský přítel, o kterého jsem měla mnoho obav, má práci a oženil se. Cesta do země zaslíbené – hihhi – je mu nyní plně otevřena, gratuluji!

P.P.P.S. Každý den tě obklopí někým zajímavým.

P.P.P.P.S., P.P.P.P.S.....

TEČKA.

21. ledna / čtvrtek / Stáňa N.

Dlouho jsem nic nepsala, tak nevím, jak to dopadne. Dnešní můj den je v podstatě téměř stejný jako ostatní, už trvá téměř rok v této divné době, která mi změnila život v žití v osamění. Nemohu chodit na U3V /univerzita třetího věku/, cvičit a po cvičení na kafičko s kamarádkami do naší oblíbené kavárny, na turistiku s naší partou, i do práce v divadle.

Dopoledne zataženo, a tak jsem po snídani dál četla knihu *Husitská epopej* od Vondrušky, již 6. díl. Bez knih se neobejdu, knihovna je zavřená, ještěže má Mirek docela obsáhlou knihovnu, tak mě zásobuje.

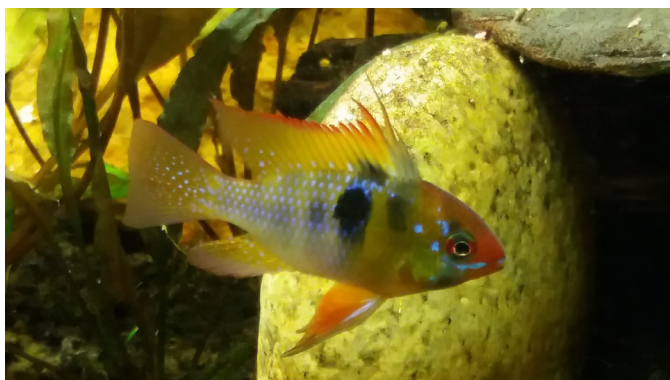
Během dopoledne jsem uvařila oběd, po obědě pokračování v četbě. Odpoledne se trochu zlepšilo počasí, ale už se mi nechtělo ven, a tak jsem se pustila do pokračování vytváření obálek ze starých divadelních plakátů pro pokladnu až do večera. Mezitím mi zavolala kamarádka a trochu jsme popovídaly o životě a o knihách, které čteme.

Večer televize a seriál *Slunečná*. To už je vše, doufám, že zase bude dobře, ale trvá to už příliš dlouho. Dobrou noc.

22. ledna / pátek / Ukul

Tož, den končí, tak se pokusím reflektovat jej psanou formou. Většinou se to děje formou rozhovoru s rybami – neodporuji, aspoň ne hlasitě.

Ráno 8.00 opravdu vstávám – ranní rituál (už tři čtvrtě roku) cigareta–zelený čaj–cigareta–kafe–cigareta–káva... Dále „kontrola“, jestli chlapi naproti pracují, což je docela zbytečné, protože je je slyšet už od sedmi. Zbourali totiž naproti nám dva domy, mimo jiné i ten, kde bylo Bistro Blue Demon (prý od února mají být na Obilňáku).

To je ta zahrádka.

No a teď se blíží poledne, čekám, že vysvitne slunce a nic. Škoda, nu což, vydávám se navštívit svého otce na hřbitově (jako každý leden). Vlastně je to příjemné, že je člověk mezi lidmi a nikdo tam fyzicky není. Funerální myšlenky na tatu, taky na tchána Pavla Blatného, který především zemřel... a taky na dědu, kterýho jsem nikdy nepoznal, protože zemřel v Mauthausenu.

Pak už jen přes úřad, který se snad snaží pomáhat, do divadla vyzvednout knihy, příjemné odpoledne s Bárrou a Evičkou a zas dom.

Od dětí z Kanady nám přišly dárky. Druhé Vánoce!
O dalším se jdu poradit s panem Ramirezem.

23. ledna / sobota / Franta K.

Je jedna hodina odpoledne a já teprve vstávám. Vejdu do kuchyně, vypiju půl litru vody a přemýšlím, jestli nemám nějakou povinnost nebo jestli už jsem něco neprošvihl. Naštěstí jsem zjistil, že nic nemám; teď toho není moc na práci, že?

Po ranní polévce přemýšlím tedy co se svým životem a rozhodl jsem se změnit osvětlení naší společné kuchyně. Materiál jsem měl nakoupený, tak tedy výměna zářivek za žárovky započala. Zprvu jsem si říkal, jestli to stihnu, protože jsem hrál o čas kvůli brzkému západu slunce, a tedy tmě v kuchyni. Nakonec jsem vše stihl ještě s 40 min rezervou. Tedy za odměnu jsem si otevřel láhev nachlazeného piva.

Přichází spolubydlící a kocháme se krásou nově osvětlené kuchyně. Přichází i další myšlenka, co dále. Kulajda! Dostal jsem chuť na kulajdu a všem se můj nápad líbí. Tedy vyrážím směr Lidl a venku se setmělo. V obchodě se motám, jak špina v kyblu; nedokážu najít kopr! NENÍ! Moje touha je ale větší. Vydávám se na další cestu, teď do Alberta. Půl deváté a říkám si, jestli je ještě otevřen.

Je otevřen a nacházím poslední vaničku kopru. Moje cesta je tedy u konce a vracím se domů založit kotel polívky. Doma přichází další spolubydlící z práce (vinárna) a donáší litránek ryzlinku rýnského. Dáváme si po skleničce, říkáme si zážitky ze dne, diskutujeme o všem možném a do toho vařím polívku; no prostě naše kuchyně žije, jak tomu bývá.

Dovařeno. Najedeno. Spokojeno. Po večeři jsme si řekli, že bychom šli další den na Babí lom, tak zjišťuji předem plán cesty (byli jsme a je to tam moc krásné).

Schyluje se k horizontální poloze v posteli a také ke kinematografickému snímku večera. Rozhodli jsme ke klasické francouzské komedii *Fantomas* s Louisem de Funès. Myslím, že dnešní sobota byla velmi poklidně sobotní.

24. ledna / neděle / Maruna L.

Je neděle a včera se šlo pozdě spát, jelikož přijely děti, a tak se pozdě vstávalo. Děti si hrály a pak se všichni kromě mě rozhodli, že půjdou na ostrůvek, kde je otevřeno okýnko se smažákem. Doma byl sice kočíček (vepřoknedloželo smíchané dohromady). Asi v 13.30 přišla sousedka Renata zvaná Cikora a Terezka, abychom se vydaly k naší tůni na Svitavě, abychom se ponořily do řeky. Tam na nás čekala Máca a přišly tam i ty naše děti. Ty jen koukaly. Po návratu domů se dojedly zbytky a děti odjely do Břečkova. Trochu jsem pouklízela a chvíli si četla (P. Kohout – *Kde je zakopán pes*) a k večeru mě přijel navštívit Tamas Vig, florista a kamarád, se kterým chystáme kuchařku. Pak se objevil trochu podroušený soused Jáchym a přesunuli jsme se k nim. Tamas odjel a já jsem šla domů, chvíli jsem civěla na bednu už ani nevím na co. A šlo se do postele a až do padání víček se ještě četlo a pak se spalo a spalo a spalo...

25. ledna / pondělí / Martin C.

Hned v pondělí ráno zaspím, a to je pech! Z původního probuzení budíkem v 7.23 sešlo. Tento numerický experiment zjevně nezabral a probouzí mě až cinkání messengeru v 8.51. Je to pech. Píše mi Anička, jestli bych mohl udělat deníkový zápis z dnešního dne, čtu si ještě pod peřinou vleže. Praštím telefonem do polštáře a zvednu se z postele, svůj ksicht raději ještě nechci vidět. Tak jo, uvidíme, co dnešek přinese. Co jsi zaspal, nedostihneš, proto snídám pomalu, zvolna, uklidňuji se. Dnes má svátek Miloš, a tak hezky pomyslím na naše dva Miloše v divadle. (tady by měla být pro čtenáře pauza aspoň 5 vteřin za Miloše)

Na dnešek máme s Evou domluvené volno a já se chystám celý den pokračovat v rozpracované práci z víkendu. Mám teď rozmalovaný jeden obraz, který už potřebuju dokončit. Je na něm jako ústřední motiv bílá velryba, proto si někdy taky vzpomenu na našeho Moby Dicka v divadle, o kterém jako nováček zatím ještě vůbec nemám představu, jak bude vypadat. Jenom co se začnu oblékat do pracovního, zvoní mi telefon. Můj bývalý pedagog Václav Stratil volá, abych se kolem poledne k němu stavil na kafe. No to je za chvíli, moc se mi nechce, ale jsme téměř sousedé, a protože jsme se od nového roku ještě neviděli, jdu k němu na návštěvu. Vašek mi ukazuje svoje nové kresby, já mu vyprávím nové zážitky z divadla. Při té příležitosti Vašek vzpomíná, jak v osmdesátých letech spolupracoval s HaDivadlem na *Pouti k milosrdným*. Jinak spolu umíme i hezky pomlčet a kouříme. Zpátky domů se dostávám kolem druhé, ještě nákup a oběd. Taky mi volá Eva a domlouváme se na dalším strategickém postupu. K samotnému malování se dostávám až odpoledne, a to už nejsem moc rád, protože denního světla už značně ubylo. Ted' je 21.29, dokončit zápis a už se těším do postele ke knížce. Po dlouhé době jsem začal číst drama – *Noční můra* od Josefa Šafaříka. Má podtitul *Kurz pro utopisty*. Těším se na zítra a pro změnu zkusím budíka na 7.00.

26. ledna / úterý / Ivan B.

Ráno mě hrozně potěšilo, že je hezké počasí. Snažím se teď mít pomalé ranní a večerní rituály a během těch ranních jsem pořád přemýšlel nad dokumentární sérií *Jak na...* s *Johnem Wilsonem*, která mi přišla skvělá a originální a přehrával jsem si ve vnitřním kině některé pasáže. Pak jsem měl online call se zvukařem připravovaného záznamu *Eyolfa Petrem*, který mě hrozně nabil radostnou tvůrčí energií – ještě tak hodinu jsem chodil po bytě, přemýšlel a poslouchal hudbu. Je zajímavé, jakou schopnost proměn má blíží se projekt – od něčeho hranatého, věcného, vnějšího, symbolizovaného daty, jmény, poznámkami, povinnostmi, k živoucí vřelé radosti, do které se tato věčnost zlomí po některých setkáních s dobrými lidmi. Došlo mi, že materiálem, plátnem režie je rozhovor. Odpoledne jsem šel do divadla na schůzku s Davidem a cestou poslouchal do sluchátek po delší době *Goreckého třetí symfonii* a počasí se radikálně změnilo – na České hustě sněžilo a do toho létala hejna ptáků v různých formacích a byl to takový malý svátek. Včera mi došlo, že mám dnes psát deník a trochu podvodem jsem si uměle připravoval den – to, o čem budu psát. Chtěl jsem psát o ptácích, co se usídlili ve větvích břečťanu na Mahenově knihovně naproti mého domu a dnes mi přišlo skvělé, že jako by ti ptáci vycítili moji past a připravili si překvapení v podobě magického zmizení. (Stejně o vás budu psát!) Dnes tam nebyl ani jeden z nich. Večer jsem vařil a poslouchal podcasty a mysl se mi dostala do požehnaného stavu bloumání, ze kterého jsem se přesunul před počítač zaznamenat tento den. Půjdu ještě na procházku, ale ta už bude mimo záznam, tak snad se i ti ptáčci vrátí.

27. ledna / středa / Světla B.

Dear Diary...

Vstávám pozdě. Včera v noci jsme s kamarádkou Alenkou z Portugalska psaly dopis její sestřenici do vězení. Ano, do vězení: zatím neúspěšná revoluce v Bělorusku 2020/2021, no... Musela jsem si dát skleničku sherry, aby byl dopis veselejší. Tři skleničky, po pravdě řečeno. Sestřenice je studentka medicíny a byla zadržena se svou kolegyní na ulici, kde ošetřovaly lidi bez domova. Spolu s nimi byli zadrženi taky děcka z Food Not Bombs Minsk u rozdávání jídla. Holky dostaly 15 dnů vězení.

Dnes musím pořádně zapracovat, musím naložit pec na vysoký výpal, protože v pátek mám odevzdat zakázku. Výpal a chladnutí trvá 30 hodin, proto mám všechno stihnout dnes do noci. Musím ještě domalovat šest hrníčků na presso, pět středních, deset pandíček nožiček, dvě porcelánové lebky. U práce zalezu do tak zvaného „informačního spacáku“ – připojím sluchátka k počítači za zády a budu 12 hodin v kuse poslouchat zprávy, seriály, rozhovory. S přestávkami na jídlo.

Neumím malovat v tichu, rytmus filmových monologů mě fixuje ke stolu. :D Zároveň

střídám čtyři jazyky, abych na žádný během karantény nezapomněla: angličtinu, češtinu, ruštinu a běloruštinu. Začínám filmem McDonagha *Proti všem* (paráda), maluji hrníčky s Harry Potterem (není zase taková paráda). Přestávka na kávu. Zdeněk Hřib v DVTV říká, že Babiš všechno posral (souhlas), maluji hrníčky s Johnem Lennonem a Masarykem (paráda). Přestávka na oběd. V Bělorusku pokračují politické represe: dnes odsoudili k pěti rokům vězení kluka, který v říjnu během protestu v Minsku spadl na nohu policajtovi, pak byl na policejním oddělení brutálně zmlácený a strávil potom 12 dnů na jednotce intenzivní péče (děsím se), natírám lebky černou glazurou (přemýšlím). Širokým štětcem maluji skvrny na pandí nožičky. Mamka v kuchyni umývá litrové zavařovačky (odneseme je děckám z Food Not Bombs Brno), zavřu dveře, ruší mě to, ztrácím koncentraci. Unavená zármutkem světa si pustím seriál *Přátelé*, osmou sérii, Rachel je těhotná (paráda). Mám pocit, že můj mentální spacák je informacemi počůraný. Ve 23.00 jdu namáčet hrníčky do transparentní glazury. V 1.30 je všechno připraveno na výpal (paráda). Zapínám program číslo 5 na 1200 °C a mám ještě čtvrt hodinky na sherry. Jednu skleničku. Zítra je čtvrtek, mám směnu na pokladně v divadle.

28. ledna / čtvrtek / Švanda

(pátek 00.50)

Tma.

Vzpomínám si, že jsem ve 2.14 zhasnul lampu a knihu položil na podlahu. Vzpomínám si, že 4.26 mi skočila do obličeje kočka. Díval jsem se na hodinky. Vzpomínám si, že jsem se chtěl vrátit do snu, ve kterém se mi zdálo, že jsem konečně dopsal scénář o Janíkovi Sedalovic. Ve snu se jmenoval *Od večera do Jána*. Ve skutečnosti název nemá. Tenhle myslím ujde. Tak si ho sem odkládám.

Kol páté jsem usnul.

Šero.

6.30 první budík. Zavři oči, zavři oči! Nevěř tomu

6.40 druhý budík. Neotvírej oči! Ještě máš pět minut.

6.45 třetí budík. Kuku, kuku, kuku. Vrz, vrz, HRubert jde na záchod. Poslední budík je akvárium. Časový spínač zapíná světlo a bublající filtr.

Než udělám snídani, převlíkni se, ať pak stiháme. Jdu vzbudit Jedničku a Dvojku. ToRtur vystřelí. Jo, jo, vstávám. TeRordor v pubescentním kómatu. Já nespím! Já už nespím... VaŘvinec spí. Kočka chce jít na balkon. Ptáci andulkoví začínají řvát. Dělán čtyři snídaně a jednu svačinu do školy. Kluci snídají (Debile! Ne, ty seš debil! Já ti rozbiju rypák! Tak to zkus! Zlomím ti ruku! Tati, on na mě ukázal fakáč!). Neserte mě, nebo vás utopím! Krmím ryby. Trojku vede dnes do školy Dvojka. Jednička má onlajn dřív. Vybíhám na schodiště.

Máte roušky?!? Čtverka vstává, nejsladší sladká tečka tohoto rána. Uvařit čaj. Dát si na balkoně první cigaretu. Vyfotit Petrov. Projet zprávy na webu, abych se ujistil, že hubená naděje, že všechno za posledních 10 měsíců byl jen sen, jest lichá. Poštolka na střeše protějščího pavlačáku.

Oběd uvařený od včerejška. Sýrová polívka. Krutí na paprice. Suším krajíce v topinkovači a krájím na kostičky k polívce. Zvoní telefony, cinkají zprávy. Čaj, cigareta, čaj, cigareta. Rádio. Marasmus.

Práce. Veselé zoufalství kape ze stropu. Tma je světlo na konci tunelu. Káva v café. Ti, co měli přijít, nepřišli. Ti, co neměli, přišli. Setkání po roce. UV-C lampa. My, tvorové bídní, jsme vlastně taky germicidní. Modrá je barva některých snů. Mají modré sny sny?

Dnes je vysvědčení. Všichni tři samé jedničky. I z chování!!! Hráť si, napsat resty úlohy. Zpívat, stavět, vyprávět. K večeri Té upekla skvělý quiche. Píše se to tak vůbec? Šero. Tma.

Přečíst dvě kapitoly z *Lichožroutů*, pět Šrutových básniček. Zazpívat. Dobrou noc. Cigaro, dornfelder, cigaro, kniha, šachy. Po tahu bílého pěšcem na e5 a koněm na d7 se černý vzdal. Černý plete ponožku. Balkon. Petrov skoro nevidět. Oranžová tma. Hlava na špalku noci. Zabít slova není v mé moci. Železná tyč ticha láme vaz. Nejlepší slabika je lichá. To je můj vzkaz... Je 1.55. Jdu na cigo. Dobrou

29. ledna / pátek / Jirka S.

Takže takhle, ráno jsem vstal a cítil se tlustě. Moc často na tyhle věci netrpím, ale dneska se to nějak stalo. Tak jsem se tedy dohnal ke cvičení, který bylo dobrý, ale ten borec, který to předcvičoval, měl tak strašné kecy o tom, jak mám být sám sebou, a že s každým výdechem se mám zbavovat toho, což už v životě nepotřebuju, a že musím žít v přítomném okamžiku. Jako já bych klidně v přítomném okamžiku byl, kdybych nebyl zrovna hlavou dolů, jednu ruku v prdeli, druhou ke stropu. Děkuju pěkně. Takže jsem si radši vypl zvuk a procvičoval jógu mixnutou cynismem. Potom jsem šel s Lajkou ven, což bylo strašně fajn, poslouchal jsem při tom, jak je naše školství strašlivě zastaralé a jak

jsou to prakticky rodiče, kteří dostávají poznámky za to, že nestihli dětem pořídit obaly na sešity. Vždycky, když jsem na Špilase, tak se na chvíli zastavím u takové malé vinice, co tam je a vzpomínám na to, že jsem někde slyšel, že v roce 2100 už se nikde v Česku víno pěstovat nebude. Nevím, co si o tom mám myslet, ale je mi té malé vinice líto, jak je taková zkrhlá v té zimě. Potom jsem potkal svoji bývalou učitelku japonštiny, která si pořídila nového pejska Jukičan, což znamená Snížek, a taky nového ruského přítele, se kterým už stihla zadělat na pěkný japonsko-ruský miminko. Chvíli jsme se bavili a já jsem samozřejmě stihl nadělat pár úplně základních chyb, za které si budu následující týden sypat popel na hlavu, ale hej, však to je můj nejmilovanější koníček. Mimochodem, to s tou učitelkou bylo trochu trapné, protože jsme se před korunou tak nějak přestali setkávat, protože jsem neměl moc peněz ani času a taky jsem možná hledal někoho trochu přísnějšího. Takže jsem ty naše lekce tak postupně a nenápadně časově rozvolňoval, až se ztratily úplně a posléze jsem se ozval na mail, který visí tady nějakému Japonci na Údolní v okně a který nabízí lekce japonštiny. Nikdo se mi neozval a až dnes jsem od mé bývalé učitelky vyrozuměl, že tam bydlí ona a že nevěděla, co mi má napsat, protože byla asi trochu smutná z toho, že hledám někoho nového. Bylo mi to líto jak cyp, tak jsem se jí omluvil a domluvil si s ní další lekce, až bude trochu lepší situace. Snažil jsem se vzpomenout na to, co říkal ten předcvičovačel jógy, abych si zlepšil náladu, ale bohužel jsem toho kreténa nechal oněmět. A pak už jsem šel vlastně do divadla a tam teprve začala ta pravá paráda. Žádný guláš v mojí hlavě, žabomyší války mých každodenních emocionálních sinusoid, jenom jsem se s láskou díval na všechny přátele v divadle a poslouchal jejich nové postřehy a názory a opájel jsem se jimi. Dívali jsme se spolu na Bergmana, mluvili o něm a vzájemně si naslouchali, byli jsme tolerantní k názorům ostatních, a dokonce nás inspirovalo naše nesouhlasení. Samozřejmě jsem nemohl nezůstat na sklenku s paní Hraběnkou, Bramborovým Buddhou a Nazghúlem. Skákali jsme z jednoho tématu na druhé jak v Tony Hawkovi. Byl jsem tak sociálně prokrvený, že když jsem přišel domů, šel jsem ještě skypovat s Miládkou a Marií Špalovou, které vás pozdravují a které se taky snaží nějak slepovat dnešek k zítřku. S radostí bych se tady rozepisoval o tom, co mi všichni ti lidé pověděli, ale nechci si to vyprávět, protože to budu potřebovat, až se zase dlouho nevidíme.

30. ledna / sobota / Bára Š.

Rozhodla jsem se být „super teta“! Sestra mě požádala, abych hlídala jejího syna Matouše. Matoušovi je 4 a půl roku. S lehkou kocovinou (trochu jsme den předtím „pokecaly“ s Evicou) jsem ho jela dopoledne vyzvednout k babičce. Proběhl společný oběd a oblékání do milionu vrstev teplého a nepromokavého oblečení. Tehdy jsem ještě netušila, že bych se měla obléct stejně...

Jako „super teta“ jsem měla v plánu vzít s sebou koloběžku (jakože Matouše naučím jezdit, hahaha) a v pomatení myslí jsem s sebou na procházku vzala i babiččina psa. Spíš

štěně. Štěně, co se bojí zatím asi úplně všeho a odmítá chodit na vodítku. Mimochodem, štěně se jmenuje Frída (a ano, tak blbý jméno jsem jí vymyslela já). Vyrazili jsme... První problémy nastaly už dole na chodbě domu. Musela jsem jít do sklepa pro koloběžku, Matouš hlídal Frídu a Frída, i přes ječení Matouše po celém baráku, odcházela nahoru zpátky do bytu. Ok, dobře, uděláme to jinak. Matouš vezme koloběžku a já psa do náruče. Ale tak nějak jsem si neuvědomila, že ta koloběžka bude na Matouše asi moc velká a těžká. Pral se s ní ale statečně. Na ulici jsme koloběžkou narazili pouze do osmi aut, několikrát do stěny domu, pětkrát mu koloběžka spadla úplně na zem a jenom třikrát spadl i s ní. Omlouvám se všem majitelům toho, co jsme koloběžkou otloukli. Začínala jsem být mírně nervózní, jestli vůbec někam dojdeme...

Naštěstí bydlí za rohem můj kamarád Kuba. Jasný, to bude v pohodě! Vezmeme ho s sebou a trochu mi s tou bandou pomůže. Mimochodem, pokoušela jsem se několikrát položit Frídu na zem, aby šla jako normální pes, neúspěšně. Cesta ke Kubovi trvá normálně tak 5 minut chůze, my jsme šli půl hodiny. Nevadí, aspoň se Kuba stihl osprchovat a naobědvat, jak mi později sdělil.

Cesta do Lužánek proběhla díky Kubovi hladce a jednoduše. V parku dostal Matouš hlad. Na tohle jsem byla jako „super teta“ připravená. Našli jsme suchou lavičku a dali si svačinu. Frída tentokrát občas sama popošla. No dobře, lákala jsem ji na piškoty. Náš posun k lavičce vypadal asi takto: Frída ušla za piškotem dva metry a pak si sedla, dokud jsem nevytáhla další. Snědla celou zásobu, ale k lavičce jsme došli!

Matouš si šel po svačině hrát na dopravní hřiště. Samozřejmě, že bez koloběžky. Koukám na něj, hlídám jeho, hlídám psa, konečně mám čas si i popovídat s Kubou. A pak mi Matouš zmizel z dohledu. Tak asi půjdem za ním. Kuba na koloběžce byl rychlejší než já s nechodícím psem, a když jsem došla za nimi, tak vidím, jak Kuba vytahuje Matouše z nějakýho vodního příkopu, který je u něčeho, co má být asi hrad. Super! Matouš má celou jednu nohu úplně mokrou! Takže jdeme zpátky k babičce!

Celá nasraná, zabahněná, zpocená a asi taky pochcaná od psa jsem dorazila i se všema ostatníma zpátky k babičce. Díky Kubovi nám netrvala cesta tři dny... Babička se mi vysmála, že si nemám příště hrát na hrdinku a jít ven raději jenom s Kubou.

Na balkoně jsem si chtěla dát uklidňující cígo... Vůbec to nešlo! Ten blbej malej pes se nechal nosit většinu tohotole zasnávaného výletu a mě pak tak bolely ruce, že mi nešlo si ani zapálit! Takže na hlídání a výcvik už seru! Hlídat budu maximálně sebe u sklenky vína, abych toho náhodou nevypila málo. Howgh!

31. ledna / neděle / Mája R.

Dneska je neděle a já mám zamlženo. Je to jeden z těch dní, kdy se cítím, jak kdybych celý svět vnímala přes nějaký závěs. Všechno je pomalejší, já jsem nevím proč schopná sledovat stěnu, nebo nedej bože třeba svou vlastní ruku, a to několik minut v kuse. Bezmyšlenkovitě. A není v tom kocovina. Ani žádné smutek nebo melancholie. Prostě to tak je. Někdo chytřejší nebo zvědavější by si to asi zdůvodnil (nevím jak... pokles tlaku? Ve mně, nebo venku?), ale já to asi ani nepotřebuju. Za normálních okolností mě tyhle dny štve, ale dneska je neděle, pro mé účely pojmenovaná jako zamlžená. A já s tím nic nedělala (slovní hříčka jako blázen – neděle-nedělala – kdybych byla mladý textař hudebních hitů, tak dnes vypadá česká popová scéna... no stejně neboze jako teď, ale to je jedno).

Takže jo, den byl zmlženej. Já šla jako každou neděli domů, na oběd, kde se potkáme s rodinou a kde při ohřívání polívky nahlas vyhrává mámina již třetí liturgie. Zvuk rádia Proglas mixnutej s dechovkou z ČRo Brno vždycky znamenal domov. Rodičovský battle. Ostrý kontrast máminy svaté stanice v kombinaci s prostou lidskostí programu *Gratulujeme jubilantům*. Dechovka byla taťkova jediná a časem ověřená hudební dramaturgie. A když nad tím přemýšlím, možná tam vlastně žádný kontrast nebyl a není. Ona je prostě svatá i ta dechovka a každá ta jedna básnička, co paní Evička recituje paní Růžence ke kulatinám. Je v tom něco prostýho a čistýho, jako když jiná babička odříkává desátek růžence. Ale zároveň vlastně vůbec, protože je mi jasný, jak se ty babičky a dědečci snaží, když ví, že to v tu samou chvíli poslouchají ti kámoši, kteří jim za pár minut potom zavolají, jak to bylo procítěný.

No, ale prostě hrálo to rádio a já měla zamlženo, po obědě pila kafe, šla s děčkama na procházku. Šli jsme společně cestou, kterou jsem chodila jako malá. Musí se projít pod takovým mostem, a když jsem byla malá, byl tam namalovanej černobíle, a tak nějak hodně umělecky John Lennon a já se ho prostě strašně bála. Nedokážu to popsat, ale pamatuju, že jsem se bála na ten most i pomyslet, a když už jsem musela projít, utíkala jsem po druhé straně za strašlivýho křiku zmírňujícího ten nebohej pocit. Zajímavý je, že i dneska jsem procházela okolo a on už tam žádný John Lennon není, ten most je celej nověj, nasprejovaný jsou tam jiný věci, ale já mám pořád tak nějak divnej pocit. Ta emoce tam je, ale asi tak stokrát zeslabená tím, že jsem „velká“. Ale je tam. Přemýšlela jsem, kolikrát bych musela tím podchodem projít, aby to zevšednělo nebo abych si na to už nevzpomněla. Stejně, jako mě pokaždé znovu překvapí zmlženej den, i když už jich bylo hodně, vždycky znovu mě překvapí i ozvěna dětskýho strachu v pochodu za bývalou Delvitou v Řečkovicích. Vlastně bych se tam asi někdy chtěla s křikem znovu proběhnout. Tak sama sobě slibuju, že si to příště dovolím!

1. února / pondělí

První čtená zkouška *Zdi* s hostující Terezou Hofovou! Foto Jakub Hrab.

2. února / úterý / Mikuláš U.

Probudí mě lomoz ptačích křídel. Obloha na východě se nepatrně prosvětluje. Dvoje pařáty pochodují po plechu. Klidně bych ještě spal. Holubí samec zběsile rozechvívá vole. Celé tanec směřuje k výměně čmelíků s vedle dřepící nádherou. Já bych jim to aj přál, kdyby mě tím každý ráno nebudili, když mám ještě noc. Asi si pořídím špunty do uší. Nebo flusbrok. Z postele se snažím napodobit káně. Jako obvykle bez účinku. Vstávám a mávaje rukama se blížím k balkónu. Když jsem těsně u skla, párek vzlétne z parapetu a obloukem se vrací na okno koupelny. Ze symbolu míru ještě před odletem vypadne hovno. Su nevyspalé, ale bdělé. Do postele se už nevrátím.

Piju kafe a počítám hovna na balkóně. Šedesát osm. Tolik má na dresu Jarda Jágr. Zaujme mě jeden kus přilepený svisle na skle ve tvaru otazníku. Na holubech mě vytáčí ta sebevražedná nepřítomnost plachosti, která je usvědčuje, že už nemaj nic společného s přírodou, z který je člověk kdysi vytrhl. Možná jsou ten trus a vrkání míněny jako výčitka. Z telefonu se ozve ta skvělá písnička od Edvarda Griega, což je zatím první budík, které se mi neznenáviděl a dokonce ho nechávám hrát do konce. Dnes víceméně nic nemusím. Ráno bylo jen hnusně, teď už aj prší. Přemejšlím, jaký by to bylo, kdybychom úplně všichni zrovna dneska přestali žrát maso a zétra by někdo musel obejít všechny chovy a osvobodit ta stáda bez hlubších znalostí přežití v divočině. Dopadlo by to jak s holubama. Dobytek by se potuloval ulicema, přežvykoval popelnice a všude by bylo děsně nasráno.

Jako první a poslední jídlo dne si ohřívám vejslužku od kamaráda, kterému jsem včera pomáhal se stěhováním. Je to maso. Trhaný vepřový. Po jídle rozjímám. Napadá mě napsat dopis islandský premiérce, norskýmu králi a japonskýmu císaři a zeptat se jich,

jestli vědí, že velryba není ryba, ale savec. A taky, že to jsou děsně chytrý a vznešený zvířata a je jich kvůli tomu jejich velrybolovu čím dál míň. A jestli maj potřebu velryby nějak využívat, ať chytěj samičku a zprubnou ju podojit. Z velrybího mlíka by na tudy byl lahodné a syté sejr. Nenapíšu nic. Sám sobě se vymluvím na jazykovou překážku.

Na východě tmavne obloha a já začínám bejt z toho přemejšlení děsně unavené, tož otvírám plechovku a včil už nemyslím na nic.

P.S. Raději upřesním, že otvírám plechovku piva, a ne třeba toluenu.

3. února / středa / Simona P.

Po probdělé noci, pocit:

Když ti hlava
puká
jako ořech kokosu

Když ti
na rtech nezůstane
ani zrnko soli

Když tě bolest
krásky
skalpuje
až do krve
a samota tak
bolí

„Jdi do polí“

4. února / čtvrtek / Niki C.

Každé ráno začínám poslední měsíce stejně: Pohladím si břicho a pozdravím tak svého malého synka. Dle aplikace jsem včera začala 5. měsíc (fakt to letí!!) a malý by mě měl co nevidět pozdravit kopnutím zpátky. V divadle je dneska od rána živo. V příštích čtyřech dnech se má natáčet záznam *Eyolfa*. Natka tedy koordinuje průběh antigenního testování v horním kanclu, pánové leští už několikátý den zábradlí a všude je nějaký šum a pohyb, člověk má až na chvíli pocit, jako že se vše vrátilo do normálu. Že se zkouší, hraje a večer zapnou uvaděči na šatně aromalampu, než dorazí diváci. Na chvíli mě napadá, na jakou naši inscenaci bych hned teď zašla, kdybych si mohla vybrat. V hlavě projíždím náš repertoár a odpověď je jako vždy jasná: *Náměsíčníci*, naše rodinné stříbro, jak říká správně

Anička. Během dopoledne sedím u počítače, dodělávám si různou rutinní práci, protože každou chvíli do kanclu někdo přijde a u toho moc jiné práce nenadělám. Najednou dolítne Anička se zprávou o pozitivním testu... No uvidíme, jak dopadne PCR, výsledky budou odpoledne, pokud se to potvrdí, balíme to a hledáme nový termín. No jo, nedá se nic dělat, holt *Adaptace*, že...

Odpoledne vyrážím k doktorce a vím, že si konečně budu moci přečíst zprávy, protože i v době covidové to tu bude v plné čekárně tak na hodinu. Tak ano, čtu si... Jak AB zpochybňuje rozhodnutí Ústavního soudu, protože mu to uškodí v podzimních volbách... Podle mě je to fakt skvělý, když premiér v době největšího společenského rozkolu zpochybňuje pilíře naší demokracie. Čtu o tom, jak Dánsko zvládá situaci s covidem, jak rychle očkuje a jak Dánové věří své vládě, že pro ně dělá to nejlepší, proto se chce, dle průzkumů, nechat naočkovat 80 % populace. Prostě někde si vláda nemusí platit influencery, někde to prostě funguje dobře. V obou zprávách je pro mě smutek, ale i jistá naděje na změnu někde v dálce, ale třeba už v říjnu. Po klasické kontrole, na kterou čekáte hodinu a která trvá i s objednáním na další přesně dvě minuty, přichází zpráva od Natky... Bohužel, PCR potvrdil pozitivitu, takže nic. *Eyolf* se nehraje. *Eyolf* si hraje na zahradě. Ale říkám si, že jednou přece musí přijít úleva... a aj ty vakcíny!!

5. února / pátek / Jirka V.

Brní mi ruka. Je to tak každé ráno a pokaždé mě to v první vteřině vyděsí. Ale je to dobrý. Jsou to hodinky. Vrní a brní, protože je 6.45 a já mám vstávat. Je to příjemnější než sebeněžnější ranní melodie. Ráno mám rád dlouhé a tiché. Na hulákání bude během dne času dost. Myslím na kolegy, kteří na sebe v deníčku prokecli, že vstávají kolem poledne. Takže teď je u nich půlnoc. Jelikož se jim chci vyrovnat a být dneska rebel, dám odložit budík o deset minut. 6.55 – konec rebelie! Vstávám.

Žárovka nad sporákem mi kouká hladově do hrnců. V jednom je kaše, ve druhém je vývar. Kaše je ovesná, vývar je kuřecí. Žárovce nedám nic. Zhasnu ji.

Jdu šeptat do ucha šušušu, Matušu, blechy tě pokušů. Nic. Zkousím vstávej, semínko, holalá, bude z tebe fiala. Pod peřinou pohyb – je to na dobré cestě. Otočí se ke mně rozčuchaná hlava a otevrou velké oči. „Ty ještě nemáš vtáhlé žlůtko, vid?“ „Tati, můžu si ho vtáhnout?“ Kouzelná věta, která zajistí malý odklad vstávání. Co přesně znamená, nikdo neví. Jako malý jsem si ji říkal ráno s babičkou. Teď s Kristýnou. Vždycky mě to tak nějak potěší a uklidní, když si představím, že tak jednou bude ona třeba budít svoje děti, a tak, díky té průpovídce, ta moje babička a její prababička bude rozprostřená nad několika generacemi.

Sedíme, snídáme, koukáme, mlčíme. Je to dobré, vzácné, mám to rád a užívám si to. Víím, že za chvíli bude tichá idyla vystřídaná stokrát opakovanými pokyny. Umývej se.

Oblíkej se. Neloudej se. Přijdeme pozdě. Proč nemáš ponožky? Ve školce jsme včas. „Tak vidíš, tati, já jsem ti to říkala.“ Procházíme pod okny třídy. Každodenní hra. Schovat se za batoh a rychle proběhnout pod oknem, aby nikdo nepoznal, že už jdeme. V šatně spí ve skříňkách boty a bundy. Nerozsvěcíme. Šetříme lesy, a navíc je nechceme probudit. V šeru převlékání, to nám jde o poznání rychleji než ranní oblékací maraton. „Jdu po nebo po spa?“ „K obědu máte dneska vepřové s bramborem.“ Ještě rychle pusu a při odchodu mávání z okna.

Měl jsem být dnes po dlouhé době zase trochu herec, ale Matěj je covidový, takže zůstanu pro dnešek jenom otec. Ale to nakonec není vůbec špatný...

6. února / sobota / Agáta K.

Sobota, která nebyla vůbec sobotou, protože jsem ji považovala celý den za trochu marný pondělí. Začátkem února začalo i mně (chválabohu až teď) období bezčasu, které se jen potvrdilo zrušením *Eyolfa*. Čas se poněkud slévá, a to je pro perfekcionista zlé. Vytvářím rozvrhy a plány v hlavě...

a navzdory všem plánům strávím skoro celý den v kuchyni. Nevadí, ale to že „nevadí“ jsem si uvědomila až v šest večer, když jsem pochopila, že pondělí není a tudíž nespěchám. Je to vcelku jedno, ale jakási úleva přišla.

Bojuju teď šestý den s lepkem (respektive bez něj). V pondělí mi byla diagnostikována celiakie. Tím se omlouvá celý den v kuchyni.

Mimo jiné také uvažuji. Na „uvažování“ je teď opravdu hodně času. V podstatě je to můj (a nejen dnešní) hlavní program.

Jdu se chvíli učit němčinu, pak čtu – v teplém županu, na gauči, s čajem a jednou rukou na psím kožíšku – *Stručné dějiny lidstva*... Až na to téma ukázkové hygye. Konečně se naplnila ta sobota. Zase chvíli uvažuji... Pusů manželovi, melatonin a spát.

7. února / neděle / Lucie A.

Nedeľa... Sivá... Desivá... To je text z jedné písně Kataríny Málikové, kterou si teď často broukám... Povím vám o svém nedělním ránu. Pootevírám oči.

Přes řasy mžourám směrem k oknu, jestli se už rozednívá. V hlavě mám mlhu. Mísí se sny a představy s prostorem, ve kterém spím. Zvláštní barvy maj ty obrazy.

Je tma, takže můžu oči ještě na chvíli zavřít. Znovu je otevírám, abych se přesvědčila, že

mohu své nehybné tělo ještě na chvíli nechat ladem. Opět zavírám oči. Ale cítím, že světlo je na spadnutí. Jakmile se to zlomí, musím vyběhnout ven. Prostě musím. Musím otevřít kačenám, kohoutovi, slepici, donést jim vodu ze studny. Přesně šest kýblů to vychází. Třikrát tam a zpět. Nasypat pšenici. Ta je ve špejcharu, pokud už došla ta, co bývá nasypaná v zeleném kyblíku ve stodole. Zajdu ještě na vejminek pro kopřivy, co jsem jim nasušila na podzim. Je zima, potřebuji vitamíny. Rozhodím jim slámu před kachňák a u nádrže s vodou. Nasněžilo. Mrzne a mohly by jim omrznout běháky. Pak dát kočkám, nasypat slunečnici ptákům, dojít pro dřevo, rozpálit v kamnech. Většinou to všechno dělá můj muž, protože v noci vstávám k Vávovi, který se stále budí. Tak abych ráno aspoň něco naspala. Ale dnes půjdu já, protože chci, aby se taky pořádně vyspal. Je přece neděle. A navíc, já se dnes znovu narodím. Jestli mě ten studený ranní pochod dostatečně probudí, už si lehnout nepůjdu a začnu připravovat snídani. Na statek před pár dny přijela máma s tátou. Jakub jede později do práce, Miky nemusí do školky, je přece neděle. Vavík se vzbudí, jakmile se vzbudí brácha. Posnídáme všichni společně. Tak, jak to mám ráda. Tohle vše mi běží hlavou od chvíle, co jsem znovu zavřela oči. Asi 5 minut.

A je to tu. Světlo spadlo. Musím jít, nebo mi ta zvěř zboří kachňák. Musím jít. Přemlouvám se a zvedám své unavené tělo. V hlavě mi pobrukuje melodie *Nešťastné nedele... Nedela... Sivá... Desivá... Výčitka, že jsem neměla mámě (i sobě) dolévat tu třetí sklenici vína a měla jít spát dřív. Myšlenka, že jsem se dnes taky mohla probudit někde jinde, a to v Brně. Asi bych si broukala stejnou písničku. Nedela... Sivá... Desivá a z hadivadelního bytu „šla dolů“ zachraňovat Eyolfa.*

Kouknu z okna. Je neděle. Tak jo, „jdu dolů“. Do světnice. Napít se trochu čaje, rychle navléct svetr, kalhoty, bundu, ještě rukavice. Bude zima, tělo mám zkrhlé, co vylezlo z lůna péřové peřiny. Nesmím to podcenit.

Otevírám dveře našeho statku a je to tu... To, co tak miluju. Tady. Kráčím do dne. Do dne znovu narozeného. Všude je zdánlivě ticho. Ale je to podobné ticho jako před narozením dítěte. To ticho burácí. Zastavím se a zhluboka se nadechuji. Studený vzduch mě štípe ve tváři. Koukám kolem sebe a ty obrazy jsou jiné. Jsou jasnější než ty, co jsem viděla nahoře v ložnici. Narodila jsem se. Pod únavou celého těla cítím to štěstí. Jen na chvíli být. S ní. S přírodou. Slyším ji, vnímám ji. Je tu. Ve mně. Až mě to děsí...
Nedela...sivá...desivá...

8. února / pondělí / Fláva

Ach jo, nic moc. SMS – rizikový kontakt – karanténa – čekání na výsledek testu – nejistota, obava – -73 °C.

9. února / úterý / Anna P.

den jako žádný jiný – obzvlášť v karanténě době – budím se po vlažném přerušovaném spánku s přeleželou rukou kolem 6.30, za žaluziemi potemnělá zahrada, děda zdá se tvrdě spí, ačkoliv před chvílí jsem tím směrem zaznamenala nějaký šramot. včera jsem přijela, sem ke kyjovu, babička a děda pomalu nabírají síly po prodělaném covidu, děda navíc obdržel nový kyčelní kloub. den plný malých vítězství, pohledů do zahrady na kočičí tlapky ve sněhu, na sýkorky (keré tam máš? všecky, kulatou aj malou, aj tu velkou). dědův stav se lepší doslova před očima, stříhá si nehty a směje se. s babičkou ležím v posteli a jíme banán a mandarinku, vyptávám se, co čte, babička se chlubí, že v kyjovské knihovně byla jako čtenářka zapsaná s pořadovým číslem 13 a loni s dědou získali třetí místo v nejméně vypůjčených titulech, ale to v podstatě proto, že čtou aj jiné knížky, než z knihovny... v poledne mi píše martin, ví, že mě dnes čeká tento zápis do deníku, tak špízuje. průběžně poslouchám minulotýdenní díl podcastu, asi tak po centimetrech, po milimetrech pletu čepici, po pulsloveh čtu *zed'* – když děda spí. když děda nespí, luštíme křížovku nebo posloucháme rádio a kreslím mu na a4 offline jógu, pozice ke cvičení a rehabilitaci, nakonec to celé vylepím na krabici, ve které odpoledne přišlo žehlicí prkno, transparent-infografika má úspěch. večer přijedou teta s řízkama, sedíme kolem stolu u dědovy postele a najednou mi dojde, že toto je nejméně divadelní situace, kterou jsem za poslední rok zažila. hovoří se o tom, jak včera kolegové až tam z těch z hrubé vrbky ráno mrzli v půl šesté na zastávce a nic nejelo, děda si chválí palačinky s tvarohem... nakonec přijde i doktorka-babička, denní rituál zakončuje smích nad choreografií okolo injekce proti srážlivosti krve. babička pak povídá, jak jezdili s dědou do brna do divadla a že jí vždycky koupil víno i chlebiček, a ještě i oříšky. pak uteče ke korfu a vzpomínám na cestování s námi vnoučaty. je to nejméně čas, ale pak už se jí klíží oči a mě někde vzadu pálí rozepsaná anotace k podcastu, kterou chci před usnutím odeslat, ulehám, píšu, odesílám, píšu deník a sleduju, jak do toho sdíleného dokumentu nakukuje martin, tak mu píšu, že to vidím, a stříhnu si krátkou psací live performance...

jdu spát, děda vstává brzo a v tomhle tom baráku momentálně jen já vím, jak chce připravit vejce k snídani. těším se

10. února / středa / Mája S.

Probudila jsem se v 10.37.

Během dne

venku začal padat sníh.

11. února / čtvrtek / Nela K.

Před nedávnem jsem si zavedla pravidlo, že se každé ráno projdu podél řeky, ale už podruhé tento týden vynechávám. Začne mě z toho hryzat svědomí, ale v tom mi zvoní telefon, jdu řešit práci a já na to zapomenu. Kolem poledne mě napadne, že bych mohla mámě k narozeninám upéct dort. Sepisuju proto seznam a vyrážím do blízké samoobsluhy. Mijím regál s pečivem Penam a беру do ruky karton vajec. Na kartonu si všímám označení klecového chovu. Vracím zpátky. U řeznického pultu si přečtu výpis dodavatelů, mezi nimiž nechybí ani Kostelecké uzeniny nebo Vodňanské kuře. Přepadne mě vztek a pocit bezmoci. Kuřecí maso jde dnes silně cítit a mně se zvedne žaludek. Na chvíli začnu přemýšlet, jestli nebýt veganem. Nakonec odcházím s ani ne polovinou seznamu. Cestou z obchodu se zvedá vítr a já si uvědomím, že je dnes mnohem chladněji než předchozí dny. Negativně naladěná se vracím k práci, když najednou fikusu vedle mě upadne list. Uvědomím si, že jsem domácí flóru v poslední době trochu zanedbávala a rozhodnu se tohle volání o pozornost ihned vyslechnout. Procházím kytku po kytce, všem věnuju důkladnou péči. Všimnu si, že konečně vyklíčilo avokádo. Zapomínám na všechno ostatní a jdu s radostí sázet.

12. února / pátek / Kamila V.

Ostré ranní slunce a v ledovém větru tisíce vran létá bez hranic, přilétají tak už roky, ti černí hluční společníci, co ráno křičí do oken, pro ně svět běží nezměněn...

13. února / sobota / Mark H.

Dnes jsem po dlouhé době zase spal ve vyprané posteli, zvláštní, ale rozdíl je fakt poznat. Potom klasika krmení domácnosti. Dnes jsem se zase začal klepat před kuchyňskou linkou. Už mám úzkosti i z vaření. Paráda, a přitom taková blbost. Dělal jsem noky se špenátem. Myslel jsem si, že to zvládnou, protože to nedělám poprvé. Já jsem neumyl špenát. Blbec! Když jsem jídlo dodělal, vítězoslavně jsem donesl jídlo Monice, ale jakmile jsem snědl první sousto, ucítil jsem podivné křupání v puse. To byla hlína, která zůstala na špenátu. Zmocnil se mě vztek, protože to jídlo nebylo zrovna nejlevnější (losos a tak) a taky jsem nad tím jídlem strávil víc jak hodinu, protože jsem chtěl, aby vystačilo na celý den. Celá ta snaha mi v tu chvíli přišla vniveč. V sebezpytu jsem se praštil do hlavy. Monika si toho všimla a jak na malýho kluka zařvala: „Jestli chceš dělat scénu, tak jdi ven!“ To jsem se na chvíli zarazil, jak to se mnou mluví. Ale pochopil jsem, že má pravdu, že jsem byl fakt malej a bude opravdu nejlepší, když odejdu ven. Venku jsem si ještě trochu zakokotoval a vrátil se zpět. Potom jsem šel nakoupit. Všude náledí. Hodilo by se mít čepele v botách. Jednu vysouvací v každé. Třeba... Pak jsem si nějak vyřešil korespondenci. Celý den jsem

měl v hlavě představu o zahradě, ve které se nestárne a neumírá, ale do které se člověk dostane jen v podobě starého já a v dezolátním stavu, takže tam může jenom tak senilně bloudit. Koupil jsem si mandarinky. Čekám na slunce, jak na smilování.

14. února / neděle / Michal M.

Ráno vstávám v osm a venku je krásně a mrazivo, minus osm. Neděle jako stvořená na běžky, na který se ale dneska oproti původnímu plánu bohužel nedostanu, protože náhlá změna plánu stavby v divadle si nás žádá jinde. Je to skoro hřích, strávit takhle pěknou neděli zavření v divadle, ale bohužel, nedá se nic dělat. Tak si aspoň protáhnu cestu na vlak a vezmu to sice delší, ale zato hezčí cestou přes les, sníh se třpytí a jiskří v zimním slunci, a mně se do té tmavé kobky dneska fakt nechce...

Do divadla přicházím s akademickou čtvrt hodinkou, ale žádnéj spěch, máme na to celý den. Stavíme elevaci po stranách a pak čekáme na Toma, kterej ještě něco na poslední chvíli svařuje v dílně. Kolem dvanácté jsme kompletní a začínáme montovat závěsnou konstrukci na strop, která se pak má během představení spouštět dolů. Až na pár technických detailů jde všechno vlastně docela dobře. Už jenom vymyslet, jak tu těžkou ludru dostat až ke stropu. Teď, když jsme to celý smontovali a pověsili na to i šály, který tam mají být, tak to váží asi tak sto kilo. Zároveň nám dochází další detail, že když to tam teď pověsíme, tak se tam k tomu nedostanou světlušky, který tam mají ještě pověsit pár světel. Odročujeme teda další jednání na zítřek.

Domů se dostávám kolem páté, dávám si konečně pořádný jídlo, celý den jsem nic nejedl. Večer si otevřeme se Svatkou víno, protože je dneska vlastně ten Valentýn, na kterej jsem ještě včera myslel, že na to nesmím zapomenout, ale nakonec jsem na něj stejně zapomněl. Ještě že tady ten kapitalistickej svátek stejně neslavíme...

15. února / pondělí / Paša B.

Pondělí – táta práci rozdělí... Ráno test – negativní. Zima je a boty kloužou. Slunce je a oči se slzí. Krátký nákup a hurá do práce. Učím z domu až do večera. Dobrý to bylo. Zítřa si to určitě zopakují.

16. února / úterý / Tonda Š.

Výpadek elektřiny v celém „alfakomplexu“. To znamená čekání na zkoušku nejspíš až do dvou hodin. Ve dvě to chlápci prej možná nahoděj zpátky, když budeme mít štěstí. Po vzbuzení je znát včerejší večírek. S absencí elektřiny, mrazivou šedotou venku,

a především absencí jakýhokoliv útočiště se stává město značně nehostinným. Díky zbytku baterie v kompíku si s kolegema domlouvám procházku a oběd. Nakonec jdeme jenom s Aid Kidem, protože Tereza chce drtit text.

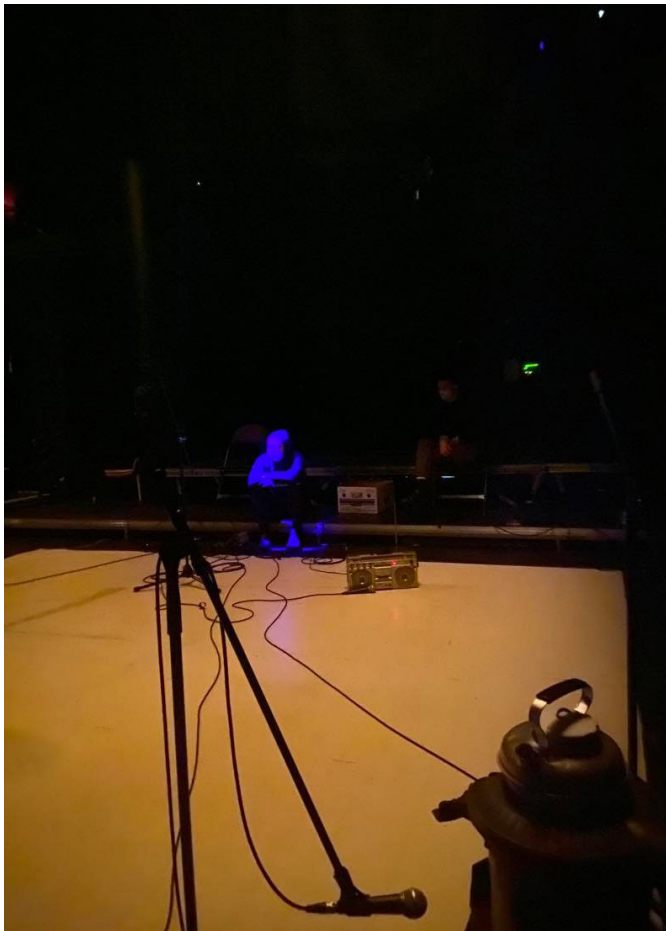
Zjistíme, že tofu z termoboxu moc nemáme kde sníst, a tak sedíme v temnotě u pokladny divadla a ve vzduchu je cejtit něco jako závan ozónu... asi z germicidní lampy. Aid Kid navrhuje, že si dáme svařák. Já zásadně nepiju přes den. Jenomže tendle den je tak pitomej, že udělám výjimku. Nakonec si dáváme sajrajt, kterej se jmenuje „životabudič s mandlovicí“. Moc dobrý pití to není, ale malinko to rozsvítí šedotu. Vymejšlíme, že remediace *Zdi* by mohla proběhnout ve hře Minecraft. Asi právě díky mandlovici mně to přijde perfektní nápad.

Chlápci to nakonec po druhý přeci jen nahodili. Jdem zkoušet. Dál už se mě to trochu slejvá. Ale podle diáře jde o zkoušku se zvukem. A co si tak pamatuju, tak všechny „laboratorní zkoušky“ se zvukem a světly byly fantastický, tak si myslím, že i tato.

17. února / středa / Kača K.

„Žena překračuje zábradlí a skáče do prázdna. Na konci pádu ji, ochromenou zimou, surově udeří tvrdá vodní hladina, ale ona po několika dlouhých vteřinách zvedá tvář, a jelikož je dobrá plavkyně, všechny její automatismy se vzpírají její vůli zemřít. Znovu potápí hlavu, snaží se vdechnout vodu, zamezit dýchání. V tu chvíli slyší křik. Křik, který přichází z druhého břehu. Někdo ji viděl. Pochopí, že zemřít nebude snadné a že její největší nepřítel nebude její neovladatelný reflex dobré plavkyně, ale někdo, s kým nepočítala. Bude muset zápasit. Zápasit, aby zachránila svou smrt.“ Milan Kundera – *Slavnost bezvýznamnosti* Včera jsem začala číst a jsem nadšená.

18. února / čtvrtek / Táňa M.

Šla jsem svou obvyklou cestou na zkoušku do divadla. Konečně už nebyly ty šílený mrazy. Procházím kolem ZŠ, kde bylo po ránu divný ticho a prázdno. Šlapu po zabláceným kopečku od roztátého sněhu, až dorazím do centra. Prázdno. Dnes už nic neobvyklého. Přišla jsem do divadla a udělala kávu do hrníčku od Svatlanky s nápisem „Kam se pohnout?“. Fotka ze zkoušky Zdi.

19. února / pátek / Markéta M.

A tak tady na konci dne sedím a uvažuji, jak bych popsala svůj den. Ne že by se toho stalo málo. Vlastně se toho děje hodně. Ale vlastně se neděje nic. Bezčasí, bezprávi, ... bezmoc? Mám posledních 20 % baterky, tak budu fakt rychlá. Zapojit notebook do nabíječky se zdá jako mimořádně komplikovaný úkol, protože jsem konečně našla dobrou polohu na křesle. O nějaké ergonomii sezení nemůže být řeč. Z ramenních pletenců se stává jeden velký pletenec celého těla a syndrom karpálního tunelu spolu se syndromem tenisového loktu na mě laškovně mrká zpovzdálí.

Ráno, dlouhá snídaně, která, stejně jako ticho před bouří, předznamenává nekonečný koloběh všeho, co se odehrává v kyberprostoru prezentujíc se na obrazovce mého počítače. Škola, škola, práce, škola, dojídám poslední kakaový věnečky z Česka, přičemž vylívám čaj, když jejich prázdný obal někomu fotím do messengeru (jako by někoho zajímalo, co zrovna jím), práce, škola. Kruh se uzavírá. Z čeho jsem probůh tak strašně unavená?

20. února / sobota / David F.

Deníkový záznam snad zvládnou. Systematické zápisy jsem si začal pořizovat v polovině osmdesátých let. Popisoval jsem pravidelně své vylomeniny a připadal si málem jako Šimek s Grossmannem. Ve škole nám tehdy nařídili, abychom definitivně opustili plnicí pera a nahradili je čínskými propiskami. Propisky příliš klouzaly po papíru a sváděly ke škrabopisu. Grafolog by porovnáním s textem psaným inkoustem musel konstatovat sesuv osobnosti a její inteligence. Takovou intervenci Číny do svého vývoje jsem nemohl dopustit. Mé první pero vydrželo sedm let a než se hrot definitivně rozlomil, jeho stopa dávno připomínala kaligrafický štětec. Bombičky jsem nesnášel a poctivě natahoval inkoust z kalamáře. Má matka, matriční úřednice, mě zásobovala pery, která používali novomanželé po obřadu. Bílá plastová pera měla zlatou sponu a kroužek. Zlatý byl také nápis s přáním do života, který jsem obrušoval smirkem. Vzpomínám si, jak matce svítí ten nápis v ruce, když vypisuje knihy úmrtí. První deník měl tlustou vazbu formátu A4 a vydržel několik let. Další jsem začal psát v roce 1990. Zápisky byly plné pubertální frustrace a po pár letech mě přestaly bavit. Aniž bych sešit dopsal, sáhl jsem po dalším, začal střídat literární formy, obsažné příspěvky s impresemi a poezií. To bylo koncem devadesátých let. Přestože jsem poezii vynášel nade vše, vzniklo to nejlepší, co jsem kdy napsal. Miloval jsem vůni inkoustu, ale s levnými plnicími pery byla potíž. Kdykoliv jsem jej potřeboval, našlo se vyteklé někde v kapse nebo v tašce. Matka mi nabízela úřednický inkoust, ale pomíjivost zápisu klasickým inkoustem pro mě měla zvláštní kouzlo. Pero jsem odložil, když se objevily tenké popisovače. Podléhaly vodě a bledly stejně jako inkoust, ale netekly. Tehdy mně začaly vadit hromady lístečků, které se kupily a ztrácely. Měl jsem chuť psát v terénu, a tak jsem riskoval znehodnocení textu a nosil jsem sešit s sebou. Přišel jsem o něj v roce 2010. Součástí ukradené tašky byl i rukopis diplomky, dvě oblíbené knihy a několik osobních relikvií. Propadl jsem těžké depresi a rozhodl jsem se v psaní už nikdy nepokračovat. Nelitoval jsem ani tak textů samotných, jako marného úsilí několika let, které se skončilo někde v popelnici. Nevydržel jsem dlouho, a můj první deníkový záznam ještě téhož roku byl vulgárním spíláním zlodějům z Králova Pole. Než jsem však znovu sáhl po papíru, používal jsem e-maily a SMS, aby texty někam doputovaly dřív, než se vytratí. Ne vždy se to však setkalo s pochopením, a tak jsem s tím přestal, než mě někdo obviní ze stalkingu. O pár let později se mi podařilo uspořádat romantický výlet. Leželi jsme u jezera a blížila se letní bouře. Lidé se sbírali k útěku a další už nepřicházeli. Opuštěný plenér mi vnukl myšlenku pohlavního styku ve volné přírodě. Po zbytek dne jsem pak ve stanu odděloval a sušil rozpité texty prokopírované jeden do druhého. Poslední z nich se mi podařil rozluštit až na chalupě v roce 2018. Přepsal jsem je do počítače a už jsem je v životě nechtěl vidět. Rozdělal jsem tedy na nich gril a opekl si steaky. Druhý den jsem soubor v počítači nenašel, texty prostě nebyly. A to bylo naposledy, kdy se mě něco takového dotklo. Dnes píšu všemi prostředky na všemožná místa, chaos a neuspořádanost mě už nezajímá. Poznámky opatřuju datem a vždycky mě potěší nějaký náhodný a zapomenutý nále. Dávno nemám čas psát banality a termín

zápisu si proto volí událost sama. Mé pocity z poslední doby nejsou hodné zmínky. Je zoufalé psát o tom, jak jsem všem a všemu otrokem, jak je to stejně všem málo a nikdo to neocení, že mám v hlavě jen nesplněné a nesplnitelné úkoly, že jediným mým osobním rozvojem je pár hodin spánku do rezervy. Dnes jsem neměl a nemám nic v úmyslu, není o čem psát, ale vzpomínky na staré deníky snad nebudou úplně od věci... A zítra to zase roztočíme! Startuju dýmku a vytrácím se.

21. února / neděle / Honza D.

Velká nedělní únava. Celodenní ležení v posteli. Čtení, sluchátka a čaj.

Čtivo: Sarah Bakewell – *V existencialistické kavárně*

Muzika: BROCKHAMPTON – *SOMETHING ABOUT HIM*

Tekutina: Bylinkový pročišťující čaj: lipový květ, černý bez, jahodí, maliní, podběl, sedmikráska, žebříček, bršlice, hluchavka.

22. února / pondělí / Sadám

Ráno jako poslední dobou každý jiný. Vstávačka v šest, půllitr vody na probuzení a zapití vitamínů. Pak vyvenčit psy. Nasazuju si respirátor FFP3 a po dvou krocích se mi utrhne gumička na pravé straně... Zpátky teda k látkové, však co, je brzo a všichni akorát spěchají na trať a do práce. Při sbírání výplodů našich miláčků se mi povedlo na obě boty ulovit po jednom hovně. Perfektní. Klasicky si v duchu zanádvám na pejskaře, co to mají na parku a pak každá travnatá plocha na Vinckách vypadá jak minový pole. Otřu boty o patník, a ještě zběžně umeju v kaluži. Zbytek vyřeším později. Super začátek pondělí...

Po neúspěšném pokusu o navázání na spánek se vzdávám a jdu umýt nádobí, na který už nebyl včera čas. Mezitím vstává V a jde se chystat do práce. A mě čekají boty a gumička respirátoru. A frittata. A sem tam telefonát, mail, a tak.

Zchladlá frittata dobrá, vezmu V taky kus, ať ochutná, až jí budu na Maliňáku předávat psy. Teď ale pomalu nachystat psy a vzhůru pěšo do města. Z kopce na Starku, přes řeku k Albertu, zadem na Radlas, přes Cejl na Braťák a kolem Janclu na Maliňák. A V akorát končí v práci. Předáme si psy, jídlo a já vyrážím směr HaDi. Po cestě z práce domů zase zapomenu koupit citrony, takže ranní půllitr bude už zase bez citronu.

Doma zpracovat mletý hovězí, co zbývá od včerejších low carb burgerů. U toho pendluju mezi kuchyní a obývacím, protože se pořád něco děje. Během smažení stihnu vyrenderovat zvuk z autorského čtení a poslat na úpravu, zejtra je deadline. Oloupat dýni, co upeču jako přílohu a u toho mi cinkne na mobilu mail. Anna Stránská vám přiřadil úkol v následujícím dokumentu... Ajo, to bylo dneska? Hmm, než se mi předejde trouba,

zavzpomínám, co jsem dneska všechno dělal... Něco vynechám schválně, na něco jenom zapomenu...

23. února / úterý / Tom N.

Takže můj den.

Vstávám v 9.00, udělám si kafe, kouřím v kuchyni. Dívám se na mail z GM Electronics, poslali mi součástky na motory do představení Zed'. Snídaně. Kolem 11.00 vyzvedávám součástky a jedu do dílny. Dopisuji účtenky do představení do rozpočtu. Další kafe. Do dílny svítí z boku slunce. Dívám se do výkresu, nejdřív dokončím věc do představení, co mám na stole, pak budu zapojovat ovládání na motory. To mi asi zabere čas až do večera.

24. února / středa / Adam K.

...říká se, že jsou lepší a horší dny... tenhle stál fakt za hovno... ale protože píšu až 1. 3., vím, že po něm následoval den dobrý... a po něm ještě jeden... a ještě jeden...

25. února / čtvrtek / Evelína K.

...hodně ducha pusté období... S pocitem neskonale trapnosti vkládám příspěvek velmi opožděně, podařilo se mi nenajít důvod, proč zase něco neudělám. Přesycenost filmy, seriály, četba uniká mojí koncentraci, nejsem schopná nic dělat ve svém bytě, ponorka z prostředí... jako všichni. Čekám na jaro... to je pro mě asi významný podnět, vydržím déle venku. A když jsem u toho, procházka s Jáchymem (můj skoro čtyřletý vnuk) ... na Špilberku stálo zaparkované malé, hořčicově žluté auto a Jáša si vzal do hlavy, že přijel Mr. Bean a následoval podrobný průzkum terénu. Zítra hlídám zas, jsou zavřené školky, tak se těším... o Beana asi nezakopneme, ale srandovních lidí je plný Špilas...

26. února / pátek / Romča B.

Hned po poledni jsem vyrazila na zaučování do očkovacího centra na BVV. Vyřídíme formality, podpisy a můžeme se pustit přímo do toho. Manipulaci s registrem mi vysvětluje jeden z policistů/dobrovolníků a nechává mě samotnou. Jednoduchá práce – kartička pojišťovny, jméno a příjmení, rodné číslo, telefonní kontakt. Vše jde zároveň rychle i pomalu, zvykám si; někdo má zájem si povídat, někdo preferuje ticho.

Nepamatuju si, kolik osob jsem odbavila. Rutinně sahám po dotazníku a zdravím starého pána na vozičku a jeho doprovod, zřejmě dceru. Nařukám rodné číslo, ověřím trvalé bydliště, připisuju na požádání i telefon doprovodu – potvrzuje se má domněnka, je to

jeho dcera. Ta se otáčí k jedné z dobrovolnic. Neslyším, na co se jí ptá, protože promluví její tatínek. Tlumeně, skrze roušku, ale slyším jasně slovo „Majdanek“. Zarazím se, znovu vrhám pohled na rodné číslo, rok narození 1934. V hlavě to propočítávám a dělá se mi špatně ze všech těch možných představ a čísel. Než se vzpamatuju, dcera se k nám znovu obrací, zřejmě ho také slyšela. Pokládá mu ruku na rameno a svým směrem prohazuje „vzdálení příbuzní z Polska“. Vnímám, že na ni kývu, ukládám založenou kartičku očkovaného, podávám jí zpět dotazník a další z dobrovolnic je přebírá. Dcera už tatínka tlačí z mého dohledu, a další čekající je střídá a předává mi dotazník.

Odbavuju je automaticky a ve chvíli klidu jen sedím a zírám dopředu. Na druhém konci místnosti přímo naproti mně sedí již očkovaní senioři nebo ti, co na očkování teprve čekají. Ihned očima hledám pána na vozičku – sedí úplně vlevo, je tedy prvním v pětičlenné skupince, kterou teď míří naočkovat doktorka. Zrovna mám prostoj v evidenci a sleduju ho po celou dobu 15 minut, než jej propustí. V hlavě mi víří tolik otázek, na které nemám žádné právo chtít odpovědi, ale nemůžu si pomoci.

Doma dohledávám všechna hrůzná vyčíslená data z Majdanku.

Nepřestávám na to myslet.

27. února / sobota / Matěj N.

Siegfried A. Fruhauf: *Night Sweat*

28. února / neděle / Světla B.

Cítím zvláštní klid a jsem neobvykle zpomalená.

Jdeme na procházku do lesa. Stezky jsou zablácené, málem padáme na klouzavém svahu. Je příjemné, že je půda tak nasáklá vodou. Vláďa má berličku, já se opírám o klacek, chci vypadat autenticky. Potkáváme stádo daňků a Toma Neráda u rozhledny. Tom mě nevidí. Až se potkáme v divadle, zeptám se ho, jaký byl výhled.

Nečtu dnes noviny, ani běloruské, ani české, neposlouchám rozhovory v DVTV, potřebuji odpočinek od nepříjemných, někdy až děsivých zpráv. Poslechnu si podcast s Janem Lukačevičem o zkoumání vesmíru a o planetárním roveru, který má přistát na Marsu v roce 2022. U toho lepím zářivě zelený stabilizovaný mech na podložku do vitríny v Alfa pasáži. Evropská kosmická agentura okupuje Mars, HaDivadlo Alfa pasáž :)

Den pomalu končí. Pomalu :D

1. března / pondělí / Natka F.

Vzpomínám na to, jak to celý před rokem začalo. Přemýšlím nad tím, jak je možný, že už je to rok, a jak rychle čas utíká. 10.39 je můj čas na test na Klubovně. Myslím na člověka ve skafandru, jak se mě zase zeptá, jestli už jsem na takovém testu byla. Snažím se v duchu spočítat, po kolikáté to vlastně bude, a nedopočítám se. Dny

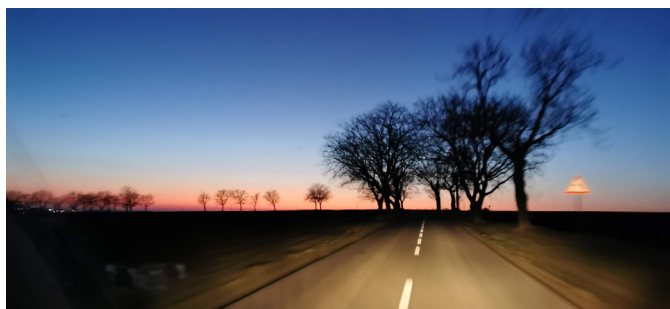
plynou a testy už jsou nějakou dobu na týdenním pořádku. Opět se dostávám k tomu, že už je zas březen. Kurva ten čas letí. Ve skafandru mě čeká slečna. Sakra. Z nějakýho důvodu to od holek vždycky bolí víc. Au. Výsledek zas negativní, tak uf. Někdy si fakt přeju, aby byl pozitivní, ale to jen tak, abych měla pocit, že to mám za sebou. Mám fakt nudnej den. Venku se to tváří, že je jaro, ale je mi zima. Je prvního března, jak je možný, že už je zas prvního března? Je mi zima. V Beverly Hills maj léto pořád. A víte, že některej den v minulým týdnu bylo na nějakých místech v republice dokonce i 20 stupňů? A mně je prostě zase zima. Život je pes.

Večer se ohřívám pohledem na Brandona, Brendu, Dylana, Kelly, Steva, Donnu, Davida a Andreu. A protože je noc ještě mladá a den byl krátkej a nudnej, dáme si film. Vzpomínám si na to, jak mi Tereza přehrála scénu z *Černého Petra* a najednou mám hroznou chuť na *Hoří, má panenko*. Koho byste vybrali za královnu krásy vy? :) Mě si teda získala jednička.

2. března / úterý / Švanda

V hlavě pusto, bílá podlaha, bílý strop, stěny. Bílá tyčinka antigen testu ve snu vylezla koutkem oka. Slečna v overalu pravila: „To nic, to se občas stává...“ Připravit snídani, vařit oběd, večeři. Mlčky. Počítat hodiny, dny, brambory a ruličky hajzlpapíru, písmenka. Úterý??? Není středa? A není to už skoro rok jedno? Nebo pátek a na dva dny klid od online výuky. Pomoc!!!

3. března / středa / Ukul

Dnes, tj. ve čtvrtek, mně přišlo upozornění (díky za něj!), že včera jsem měl psát deník. Tak omluva za zpoždění. Vlastně už posledních asi 14 dní se na mém dni zas tak moc nemění – můj život má daný řád – pracovní řád, který se snažím dodržovat. Studium knih, rešerše, výběr témat, shánění různých příloh, telefonická „redakční rada“ s kolegou Flávou a večer kolem osmé či deváté konečná formulace a umístování na FB. Řada „Paměť – rok za rokem“ by se tedy měla uzavřít o Velikonocích, ale to neznamená, že vše končí – už teď přemýšlíme, co ještě jsme nezmínili, a samozřejmě dále běží nepravidelná řada „Otisky, šlépěje, svědectví“, kde se věnujeme zajímavostem ze života HaDivadla...

Ha! Už se blíží devátá! Tož to tady dnes ukončím a jdu psát jinam, aby HaDi friends zas měli co číst.

4. března / čtvrtek / Jirka V.

Dnes jsem slunce neviděl. Celý den jen mikrofon a já v rozhlase – čtení o meziválečném Německu. Nic veselého.

5. března / pátek / Simona P.

Sny se rodí ve tmě!

Jednou si půjdu zaplavat a budu jenom tečka na obzoru.

Ale než se jí stanu?

To se „naplácám“.

6. března / sobota / Jakub K.

Dnes jsme se vzali. Už je to pět let. A já na to zase zapomněl. Kretén. Jdu to vyžehlit...

7. března / neděle / Cyril D.

Deník za neděli zas píšu v pondělí, odpusťte.

Vstal jsem a jal se spisovat seznam písniček pro Spotify. Zvládl jsem za necelé 3 hodiny, ale jen díky tomu, že jsem se 4 dny ničím jiným netrápil. Stejně mi připadá hrůzné, že každá je úplně jiný svět a poslouchat to v jednom sledu bude trapné nebo co. Tak píšu ke každému dovětek a poručuju Pánubohu. Během odesílání se to ztratilo, tak si dávám pauzu a chystám se během zbytku dne poskládat znova. Zkousím ještě dopomoc synkem, který to hned našel, tak odesílám Marii. Ta promptně hlásí, že základní kusy ten pan Spotify nezná a poukazuje mně zbylé. Tam nenacházím ty dovětky, tak to hážu za hlavu, šak stejně dycky vypadám jak blbec. Odpoledne přisedám k manželce a TV: *Zlá krev* a shledávám, že si bolševik nestihl toho Vladimíra Neffa pozlatit. Ale lásku a úctu k Františku Filipovi (svaté paměti) to nehatí. A ti nedostižní herci v té generaci.

Žena mi uložila, ať nakoupím Codi, tak se zas topím a lokám po internetech a poprvé konečně zakopávám o ty deníky a žasnu obdivně, jací jsou všichni u nás literáti. To by zas Josef Kovalčuk (svaté paměti) hned chtěl po všech, ať píšem autorský kus. A to jsem myslel, že už mám pokoj a odpočívám (jak předsmrtně naříkal Arnošt Goldflam, že už si neodpočine).

Objednávka mi asi po dvě hodiny padá, tak to musím zkusit v pondělí, kdy shledávám, že to funguje. My jsme zamlada neměli furt doma takové nápory na hlavu, ale zas jsme se víc nalítali.

(Po průvodech)

Je pondělí odpočívám a odesílám. Odpočinu a od večera začnu žít.

8. března / pondělí / Ivan B.

Probouzím se i vůči skutečnosti pondělí s nebývale slavnostním pocitem. Dnes se promítají v ČT naši *Maloměšťáci!* Ten proces vzniku byl tak mohutný, tak multidimenzionální (promiňte za to slovo, ale ono to multidimenzionální realita pro mě opravdu byla – dům s nekonečným počtem pater!), až působilo nemožné promítnout to velké vše v jeden konkrétní den. Jako by se ten den musel rozstřelit, jako by nemohl z té skoro dvouleté mnohosti procesů držet pohromadě. Vracím se proto k dobře známé denní rutině, která je nejlepším obkladem na podobné rozbíhavé pocity. Večer se jdu projít po domácí Kraví hoře. Je krásné nebe a domy – vilky mají tím přibližováním se *Maloměšťáků* atmosféru, kterou pro mě nikdy předtím neměly – i když jsem těmi ulicemi chodil v karanténě tisíckrát. V jednom okně je vidět kousek starožitné lampy. Myslím na kouzlo éteru rozhlasu a televize, kdysi spíš zanedbatelné prvky moderního života, teď tvoří magickou možnost propojit se s některými lidmi, kteří jsou prostorově nebo jinak daleko. Večer jsem nasranej, že jsou tam takové zvukařské švy a některé scény by šly dosvítit mnohem líp. Jdu spát.

9. března / úterý / Bára Š.

Poslední list se třese na platanu, neboť on dobře ví, že co je bez chvění, není pevné. List nemusí tě, Bože, prosit o nic, dal jsi mu růst a on to nepokazil. Ale co já?

10. března / středa / Niki C.

Dneska je to přesně rok, co se ve fermanu objevilo *ZRUŠENO - COVID-19*. A protože na výročí se má vzpomínat, tak po pondělních *Maloměšťácích* si dnes dám „Hitlera z jūtůbka“.

Odkaz [zde](#), kdyby se chtěl někdo přidat. Langeweile in Brünn. Snad někdy zase i naživo. Všechno a všichni.

11. března / čtvrtek / Mark H.

Dnes salát z krevet. Vařím jak majstr already. Majstr proti své vůli. Dnes jsem narazil na dalšího člověka, pro kterého jsou nemoci denním chlebem. To je pro mě nepochopitelné, že něčí život je postaven pouze z nemocí a přechodů mezi nemocemi. Něco jak lidi, jejichž život je fotbal nebo divadlo, s těmi taky není super diskuze. Snad někdy divadlo odsunu na jinou kolej, ale co potom se mnou bude? Otec? Úchyl? Debil? To uvidíme. Možná učitel. Nebo...

Zrušili mi natáčecí den. jsem nasranej, protože mě zas nikdo neostříhá a já zase své vlasy nebudu schopen ukočírovat. Popřeji sám sobě dobrou noc, způsobem, kterým umím jen já a který dokážu ocenit jen já. Jdi spát, Marku, abys zítra zase vstal.

12. března / pátek / Kamila V.

Jaro... pořád by ještě spalo pod peřinou jako já... Kdy už otevře oči a provoní náš svět? A kdy já? Tak tedy vstanu první, vezmu batoh na záda a půjdu... budu vděčná Bohu, že i když fučí studený vítr, můžu přesto jít a hledět na tu krásu kolem sebe...

13. března / sobota / Anna P.

cesta domů, deštěm, na zastávku tramvaje, ale nic nejede, tak na další, a takhle po zastávkách nakonec pěšky až dom. sobota se slila s nedělí, oprava píchlé duše, kterou jsem v říjnu ukončila cyklosezónu a test nové pumpy, kterou si naše domácnost nadělila k mdž. stojí v obýváku a vypadá jako malá americká benzínka.

14. března / neděle / Eva P.

HÁDANKA

Tato hra je o tom, že Země je kotouč, že Slunce vychází a zapadá, protože se otáčí kolem Země; je o tom, že nic nechce být funkcí, jen rozptýlením.

Kdo ví a napíše mi, ze kterého scénáře jsem tohle opsala, pro toho mám malinkatou odměnu.

Mějte se krásně, buďte plní slunce a zdraví.
Zdraví Eva.

15. března / pondělí / Mája R.

Po ranním vyřizování mailů jsem odjela na antigenní test. Jezdím pravidelně na Nové sady. Pamatuju si, jak na mě staré parkoviště, kde testy probíhají, působilo poprvé a jak jsem teď už zvyklá. A vlastně se směju, když se mě pokaždé ptají, jestli vím, jak test probíhá. A říkám si, jestli je skutečně ještě někdo, kdo po tom roce neví, co se bude dít, když tam přijede. Dneska to trvalo celé i s cestou úmorně dlouho, a když jsem pak na chvíli sedla na práci, už jsem zase měla upomínku na celosouborovku. Je poznat, jak moc se na nás

podepisuje izolace, jak moc si chceme navzájem cokoliv sdělit. Myslím, že dneska jsme ten deficit lidské blízkosti asi cítili všichni. A tak jsme to ukončili po třech hodinách. Hladina sociálního kontaktu je minimálně pro dnešek zase v normě. :) A já se asi budu muset projít a vyvětrat si hlavu a pak si pustit meditační sérii na Netflixu, na kterou upozornil Ivan. Protože jsem na ni fakt zvědavá a taky cítím, že to trochu potřebuju. A taky se budu věnovat kytkám, jak mi radila Natka. A vyberu knížku pro Podané ruce. Podnětů je dneska spousta, tak jdu na to!

16. března / úterý / Mikuláš U.

► Michael's Uncle – *Hay High*

17. března / středa / Martin C.

dopoledne ve městě. v muzeu romské kultury vyzvednout potvrzení o příjmech z loňska, v hlavě myšlenky na daňové přiznání. pak do banky. a ještě skočit do vichru vyměnit včera zakoupený led reflektor 30W za 50W. tak, teď můžu po večerech dostatečně svítit a věnovat se umění. haha. na poledne během vaření špaget jsem si pustil zmeškané osudy karla vachka a nárazově jsem si to doposlechnul během takového nicnedělání do pozdnějšího odpoledne. to mě hodně rozradostnilo! s přicházejícím večerem už začínám svítit a něco stloukat, pokud možno ne moc hlasitě. na fb skupině sem od Táni uviděl mýdla, která vyrobila a přišlo mi to tak hezké, že škoda se tím mydlit, to raději sníst! tak jsem to lajknul. v 19.30 diskuze a2 o uhlí a pak ještě přídavek osudů břeti rychlíka. bohaté vzpomínky na hadivadlo! při jeho zmínkách o horňácku se rozpomenou na stromky, které jsem minulý týden na horňácku vysadil a pro kontrolu volám tátovi, jestli je byl dneska zalét. prej že jo tož dobré. jsou to z velké části durancie, pak dvě jabloně, hruška a višňa. právě je 23.47 a teď už hupky dupky do postýlky. ještě před spaním chvilku četby *sekyry* od ludvíka vaculíka. toto ale zapadá... říkám si.

18. března / čtvrtek / Táňa M.

Tohle je Burrito, moje nová kytka. A tohle je Róza, která se vyhřívá u topení a hlídá Burrita.

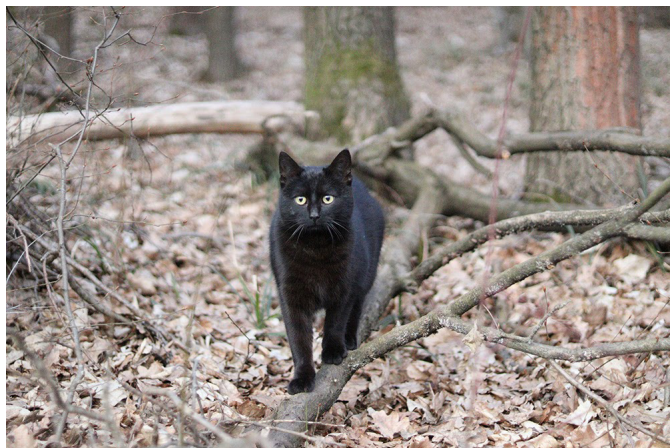
19. března / pátek / Fláva

Ach – měsíc dělám historii.

20. března / sobota / Anna S.

Dnes v 10.37 začalo astronomické jaro. Strašně moc podnětů a úvah v hlavě během dne – covid, náš český žitý postkomunismus, gulášový socialismus, české tiramisu, místo člověka v kosmu... Ale stejně dospívám myšlenkovým obloukem k tomu, k čemu vždy. Lidi jsou lidi. Platón byl taky trochu blbý, slova Karla Vachka.

Kopaničářská moudrost: Čo bolo, to vieme, a čo budze, to sa dozvieme.

V přírodě je všechno už vymyšlené.

V lese (překročení katastrofu – malá občanská neposlušnost) jsem dnes potkala kočku, která mně připomněla naši divadelní Zed'. Kdo že hraje kočku u nás?

21. března / neděle / Miloš M.

V neděli 21. března před čtyřiceti (40) lety jsme, moje žena a já, byli na svatbě. Ta svatba byla naše. Tenkrát to vlastně byla sobota. No, a od té soboty je to čtyřicet roků krásného obyčejného života. Našeho života. Uteklo to tak rychle, že si dokonce i já některé události ještě pamatuju. A rád!

Jaký je ten čas sviňa! Čtyřicet krátkých let s jednou ženou a krása! Teď žiju jeden rok v tom, v čem žijeme všichni, a vleče se to už celé století. A k pamatování v tomto zdrcnutém století? Nic. Ale co?! Mám Janu, děti a taky vás všechny.

22. března / pondělí / Jana U.

Uherské Hradiště, preventivní prohlídka. Marně se snažím, aby doktorka nepoznala, že mám příšernou kocovinu. Pak sedím u našich v obýváku a vsakuju se do pohovky. Vysvětluju babičce, co je to remediace. Dávám si obzvlášť záležet. Je pro mě hrozně důležité, aby to pochopila.

23. března / úterý / Maruna L.

Ráno se vstalo okolo 9.30 a snídalo se. Káva a toast. Začalo se vařit hlívo­vá dršťková. Po obědě si Tonda vzpomněl, že upeče bábovku. Vypůjčili jsme si formu od sousedů a za asistence se bábovka upekla. Dopadla nad očekávání dobře. V 19.00 začal dokument o Ján­u Sedalovi, na který jsme se těšili. Ještě ten večer proběhl telefonický rozhovor s protagonistou, který prolomil ledy mezi námi, z čehož jsem měla velikou radost.

Taky chvíli po telefonátu přistála na e-mail básnička. Spát se šlo okolo půlnoci, ani se nečetlo. Tak.

24. března / středa / Michal M.

Dnes jsem byl brousit s kamarádem podlahu na mlýně. Kdysi ten mlýn koupil pan Matal, umělec, výtvarník, celý si ho opravil a přestavěl a teď tam bydlí jeho dcera a vnučka a pravnučky a mají to tam moc pěkný. Brousili jsme celý den, ještě teď cítím dubový prach v nose...

25. března / čtvrtek / Honza L.

Pracoval jsem na domě v Ploštíně na Liptově. Asi od 10.00 do 15.00, chtěl jsem pak odjet za Elou do Bátoviec, ale kuna ohlodala landa-sondu před katalizátorem, tak jsem po zbytek dne řešil auto. Dne 25. března. Muž v servisu mi říkal, že teď řeší samé kuny. Asi kuní den.

26. března / pátek / Stáňa N.

Zdá se, že konečně začalo jaro, byl krásný slunečný a teplý den, a tak doufám, že i ten náš život se bude pomalu přibližovat k „normálu“. Od snídaně jsem se pročetla dalším dílem *Přemyslovské epopeje* a prolistovala časopisy (*100+1, Historie, Epoque* atd.), které mi donesla kamarádka, až téměř do 12.00. Než jsem nakoupila a uvařila oběd, bylo pozdní odpoledne. S kamarádkou jsme si po telefonu povykládaly, jak jde život, večer televize, program nic moc, usnula jsem u „Šípa“ a probrala se u recitálu H. Hegerové. Jdu spát a doufám, že usnu, neboť je úplněk a měsíc mi svítí do oken

27. března / sobota / Adam K.

V pátek toho bylo moc... tak jsem utekl ke králi Miroslavovi... jiný okres... ale co už...
Sobotu jsem strávil s jednou princeznou... neděli s oběma...

28. března / neděle / Mája S.

Dokončili jsme natáčení *Série*. Mám radost, že něco vzniklo.

29. března / pondělí / Kača K.

Velikonoční zahrádka KuKačka.

30. března / úterý / Paša B.

Pěkný den to byl. Pracovní, sluneční, pestrý. Utekl, jak voda, aj celkem sranda byla.
Myslím, že za takový den úplně v klidu můžu být vděčný.

31. března / středa / Romča B.

Myslím na zeď. Tak nějak abstraktně i konkrétně zároveň. Protože dnes jsem ji vnímala,
a hlavně sledovala kolem sebe na naší zahradě. Jak vede po celém prostoru – ne úplně
rovná, úhly asi taky nikdy nebyly přesně devadesáti stupňové, ale tak nějak obklopující,
uzavírající... Ale pak stačí jen zvednout pohled a koukáte nad ni, do prostoru. Jde ji obejít,

přelézt, svým způsobem i projít skrze ni. A přemýšlím – jsem tu skutečně zavřená, nebo jsem se tu ukryla, abych vše pozorovala v bezpečí toho prostoru?

Zčásti z legrace, zčásti z upřímné zvědavosti tu filozofickou otázku pokládám i mámě. Ta se jen usmívá, aniž by zvedla hlavu od záhonu, a řekne mi, že je stejně čas ji zbourat a postavit novou – začíná se naklánět. Ani to neví, ale vyvolává tím ve mně víc otázek než odpovědí.

Tak co, zdi? Budeš mě ještě ukryvat, nebo si prosadiš svou?

1. dubna / čtvrtek / Jirka S.

Ojoj, když jsem ráno vstal, prvních 30 minut nebylo úplně jasné, kterým směrem můj den padne. Jestli budu blaženě přihlouplý, zádumčivě cynický nebo bitch, které to dneska všechno tak trochu patří. O mém osudu se rozhodlo vzápětí, když jsem trůnil na retychu a na mém youtube se omylem spustila písnička od Queen *I Want to Live Forever*, nebo tak nějak, a já, přestože jsem nebyl v úplně úctyhodné pozici (tepláky u kotníků měly neúprosně naškrobenou gumici), jsem se svezl na její vlně a otevíral jsem ústa do jejích slov a zuřivě gestikuloval do jejích rytmů a, nekecám, dal jsem tomu všechno. Z retychu jsem vycházel zároveň vyprázdňený a zároveň naplněný, ale připravený na všechno, co mě ten den čeká, což v konečném důsledku nebylo nic hrozného. Měl jsem lekci angličtiny s Táničkou, trochu jsem pletl a večer se spustila remediace *Zdi*, což jsem si tedy i přes technické potíže užil, neboť jako mileniál jsem schopný veškeré čekání alibisticky proměnit v umělecký záměr. Sranda: z hajzlu jsem vyšel jako Beyoncé a mému dnu by byla bývala stačila Anna K.

2. dubna / KONEC

Velký pátek a taky dnes odpočítáno do startu online série zed.hadivadlo.cz! Venku je pěkně a ferman se zase začíná pomalu plnit a zpřesňovat...

zápisy přispěli: Lucie Andělová, Paša Boika, Romana Břízová, Ivan Buraj, Sviatlana Buyevich, Martin Cáb, Nikola Cziglová, Jan Doležel, Cyril Drozda, David Fadinger, Anna-Natalia Fajnorová, Adam Gazárek, Karel Fláva Hanák, Mark Kristián Hochman, Evelína Khemlová, Nela Klímová, Adam Krutiš, Agáta Kryštůfková, Jakub Kubiček, František Kumhala, Miroslav Ukul Kumhala, Kateřina Kumhalová, Jan Lepšík, Marie Ludvíková, Táňa Malíková, Miloslav Maršálek, Michal Matoušek, Markéta Mazalová, Stanislava Navrátilová, Tomáš Nerád, Matěj Nytra, Simona Peková, Eva Pešová, Anna Prstková, Marie Rotnáglová, Magdalena Straková, Anna Stránská, Jiří Svoboda, Antonín Šilar, Barbora Špatná, Roman Švanda, Jana Uhýrková, Mikuláš Utinek, Jiří Miroslav Valůšek, Kamila Valůšková

koncept: Anna Stránská

editace: Iva Heribanová

sazba: Nela Klímová

©2022